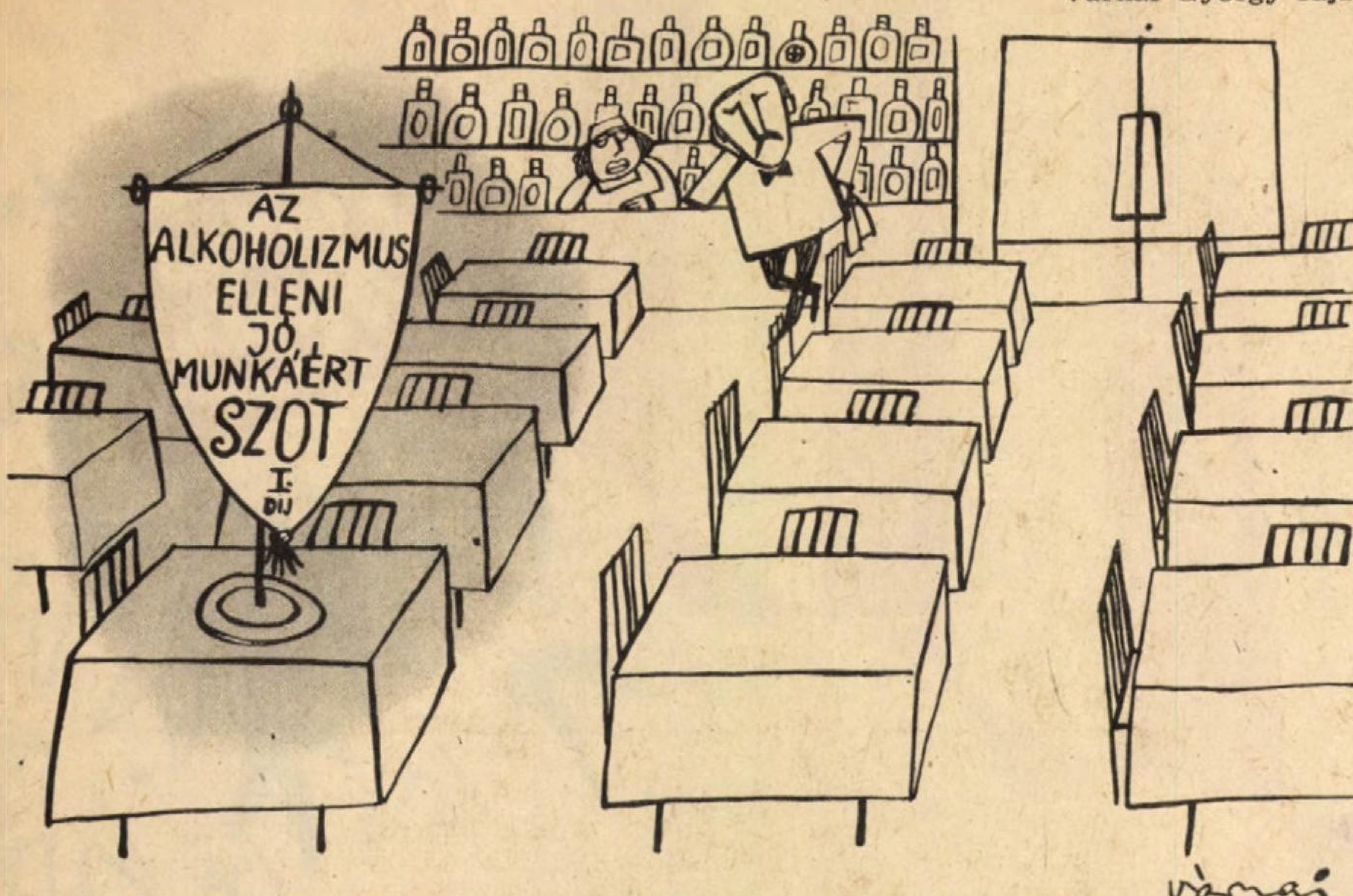
XVIII. évfolyam 35. szám. Ára: 1 forint 1962. augusztus 30

Kennedy: — **Örökös állást kap, kedves barátom! Maga fog az USA képviseletében a leszerelésről tárgyalni Genfben...**

Szakszervezetek az alkoholizmus ellen

Várnai György rajza

– Ezt már megnyertük, de mi lesz a prémiummal?

MINDENFÉLE

A legtöbb ember úgy ítél el másokat, hogy fellebbezésre nem ad módot.

*

Nincs két ember, aki egyformán gondolkozna. Sőt, egy sincs.

*

A sokféle vallás bőséges választékot nyújt a hívőknek.

*

Nehéz rangsort felállítani az irodalomban, mégis minden író kíváncsi arra, hogy ki a második legjobb író a világon.

*

A katonai államcsínyhez vásott tábornokok kellenek.

*

Ismerd meg ismerőseidet!

F. L.

AMIRŐL VERNE GYULA SEM ÁLMODOTT

Azokban a napokban hajtották végre a kísérletet, amikor a Vosztok 3. és a Vosztok 4. a világűrben repült. A sajtó — helyhiány miatt — nem tudott megemlékezni róla. Csak egy lap, a mindig jól értesült Hírharsona közölt egy kis kétsoros hírt:

„A Bámexbumfért szaküzletei kísérletképpen egy órával később zárnak a szokottnál."

Abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy szemtanúja lehettem a Bámexbumfért e merész kísérletének. A múlt század végén Verne megálmodta a repülőt, az űrhajót, a tengeralattjárót, de arról, hogy egyszer a Bámexbumfért szaküzletei egy órával később zárnak, még Verne sem álmodott.

Egyesek, a kishitűek, azt mondták: Őrültség! Lehetetlen! Istenkísértés!

A szakemberek között is akadtak olyanok, akik azt jósolták, hogy a kísérlet kudarccal fog végződni, mert arra már volt példa, hogy az üzletek előbb zártak be, de hogy egy órával később!! Megalapozatlan próbálkozás! Tudománytalan hipotézis! Gyermeteg utópia!

A Bámexbumfért illetékes vezetői mégis megkísérelték a lehetetlent.

A kísérleti bolt olyan volt, mint a többi Bámexbumfért-üzlet, talán csak az eladók voltak ingerültebbek, mint rendesen, ezen azonban nem is lehet csodálkozni, hiszen a század egyik legizgalmasabb kísérletében vettek részt. Az viszont koholmány, hogy megpofoztak egy vevőt, aki túl sokáig válogatott. Ezt a rágalmat az irigy ellenség terjesztette el, akinek savanyú a szőlő.

Öt óra előtt öt perccel már egyetlen vevő sem volt az üzletben.

A kísérlet vezetője ünnepélyesen csendet kért, és az órájára nézett.

Öt óra előtt két perccel az egyik eladó idegei felmondták a szolgálatot és hazakéredzkedett.

Öt óra előtt egy perccel a kísérlet vezetője, lassan, óvatosan, felemelte a jobbkarját. A nyaka körülbelül ötven-hatvan milliméterrel megnyúlt. A haja égnek állt. A sajtó lélegzetvisszafojtva figyelte az ajtót, a kilincset, amely nem mozdult.

Még harminc másodperc.

Még húsz.

Még tíz.

Ha majd öreg leszek — gondoltam magamban —, elmesélem az unokáimnak, hogy én ott voltam, amikor a...

. Még nyolc másodperc.

Az üzletvezető gúnyosan mosolygott. Odakünn az utcán emberek jöttek, emberek mentek, és nem is sejtették, hogy milyen történelmi fordulat előtt áll az emberiség, a Vásárló Emberiség.

Még két másodperc. Még egy. Öt óra! A kísérlet vezetője intett: Kezdődik!

Olyan csönd volt, hogy tisztán hallottam a történelem kerekének forgását, de lehet, hogy valami más izé nyikorgott.

Öt óra egy perc!... Öt óra két perc harminc másodperc!!... Öt óra négy perc!!!

Na, mi lesz?!

Én istenem, jó istenem, lecsukódik már a szemem...

Abban a pillanatban nyílt az ajtó és a történelem szele végigsöpört az üzleten, aztán megjelent egy vevő, aztán egy másik, aztán még kettő, aztán még húsz... Pillanatok alatt tele volt az üzlet.

Hurrá!

Örömmel jelentem, kedves olvasóim: a kísérlet sikerült. A Bámexbumfért üzletek egy órával később zárnak. Megvalósult a lehetetlen. Vajon mit fog szólni a világ?

Én csak egyet szeretnék: ott lenni és látni Adenauer arcát, amikor közlik vele a hírt.

Mikes György

Feledékenység

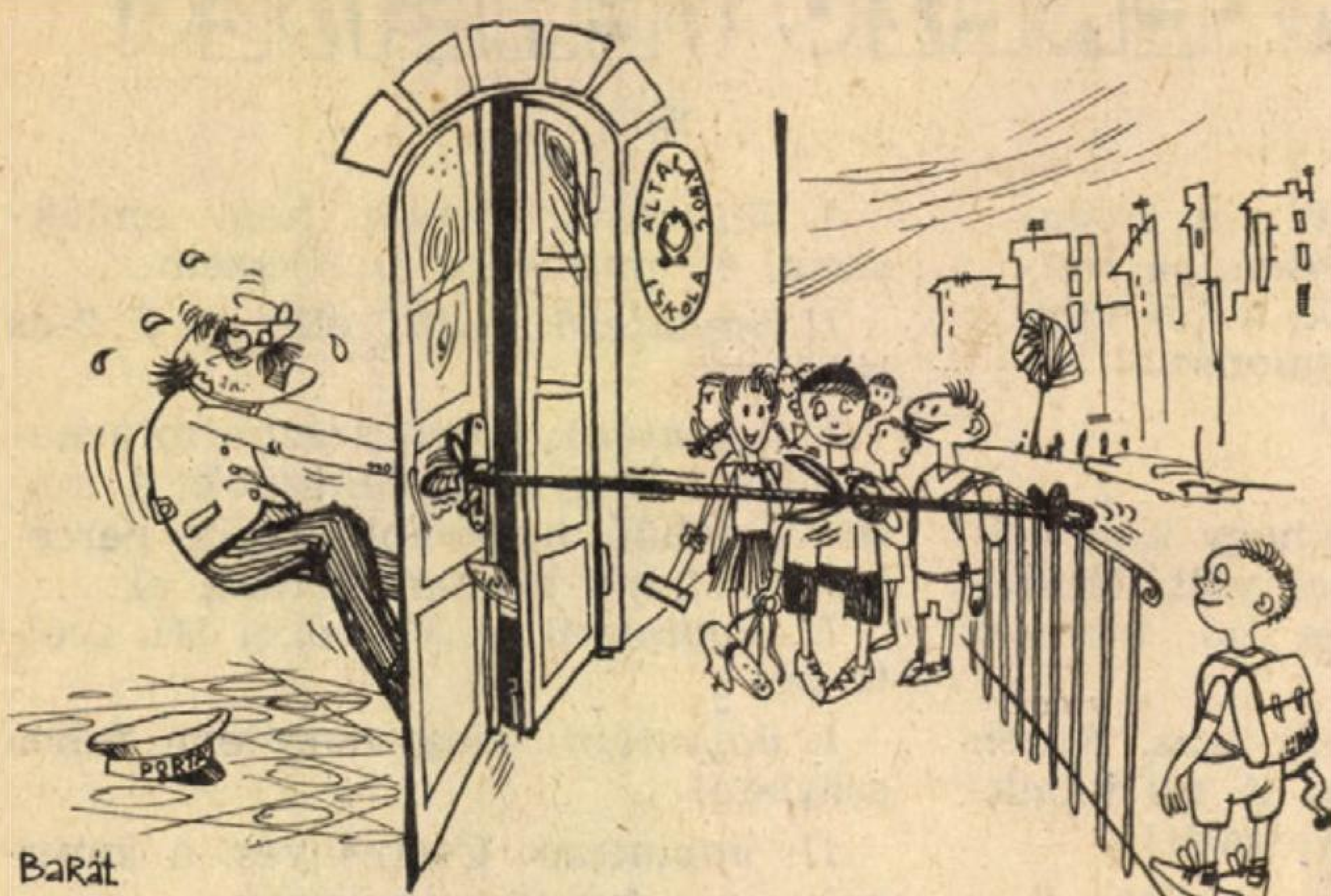
Hegedűs István rajza

– Mit is akartam én itt csinálni?

Ünnepélyes tanévmegnyitó

ifj. Barát József rajza

TV-este

Toncz Tibor rajza

– Nem értem! Ezért kellett nekünk este nyolckor lefeküdnünk?

L. Mitnyickij: Pipaszónál

Ami vakoló kőművesünk, Jakov Szemjonovics, természettől fogva erős dohányos és akkurátus ember. Mindig az volt a véleménye, hogy a jó munkához idő kell, azt nem lehet hűbelebalázs módjára összekapkodni, hanem jól megfontolva, minden csínját-bínját kiókumlálva lásson hozzá az ember. Egyszóval ilyen ember Jakov Szemjonovics!

A napokban a házkezelőség azzal a feladattal bízta meg, hogy hozza rendbe a klub villájának a homlokzatát. Tetszik tudni, ez a Zöldborsó utcában van. Ki kellett javíttatni az oszlopokat, bevakolni a párkányzatot,

a falakat. Jakov Szemjonovics meg is kezdte a magasztosan nagyszerű munkát.

Szokása szerint azzal kezdte, hogy szemrevételezte a szomszédos építményeket, hosszú léptekkel kimérte majdnem az egész utcácskát, keresztúttól keresztútig. Sárga körmeivel megpiszkálta a vedlett oszlopot, végigsimította a talapzata táján. Jelentőségteljesen krákogott:

— Hát hiszen lesz itt meló rogyásig... No, gyújtsunk rá!

Cigarettát kotort elő a zsebéből, rágyújtott. Rövid beszélgetés után úgy mellesleg odavetette a megrendelőnek:

— No, viszlát... A napokban eljövünk!...

— Holnap? — kérdezte a hebehurgya megrendelő közeg.

— Ho-olnap? — csodálkozott Jakov Szemjonovics. — De sietős ez magának! Studírozni is kell ám itt. Az ember fejjel dolgozik, ahhoz pedig idő kell! Legalább három emberre lesz szükségem, de az is meglehet, hogy ötre. Barátocskám, nagy dologról van szó!

Jakov Szemjonovics csak a harmadik napon jelent meg a tetthelyen négy vakoló kőművessel.

Megérkeztek. Leültek a bejáratnál. Semmi baj, jó tágas hely. Hárman azonnal bekebelezték a früstököt. A negyedik elment friss vízért. Jakov vattás nadrágja feneketlen zsebéből előkotorászta a cigarettát, rágyújtott. Végignyújtózott a földön, megkopogtatta a vakolókanállal az ütött-kopott oszlopokat, hallgatózott.

— Nem, nem fa. Kő, mészkő. Véleményem szerint rettenetesen sok kő van a mi földgolyóbisunkon. Azt mondják, hogy valamikor, nagyon régen kőkorszak volt...

— Mi minden nem volt ezen a világon! — mondták a kőművesek. — Tengeri kő, sivatagi kő. Azután van tufa, örmény kő az Ararát hegyéről. Azt írják, hogy ott bányásszák...

— Meghiszem azt! — folytatta elmélkedését Jakov Szemjonovics füstöt eregetve. — De azt is jó volna tudni: melyik homok finomabb szemcséjű, a folyami vagy a tengeri, és egyáltalán, honnan a csodából keletkezik ez a porszerűség?

A vakoló kőművesek egyenként kifejtették a véleményüket erről a fontos problémáról. Arról is behatóan beszéltek, milyen vizek vannak a nagyvilágon, és miért lehetséges az, hogy az óceánban irtózatosan, rettenetesen sok víz van, az embernek mégis hordókkal kell vinni magával édes vizet, ha nem akar meghalni a szomjúságtól. Azután elbeszélgettek a sivatagokról, ahol annyi a homok és olyan száraz, mint a prézli. Bizony, hogy mik vannak!...

Két nappal a fent leírt beszélgetések és értekezések után a kőművesek újra megjelentek a klubnál. Jakov Szemjonovics és még két kőműves cigarettázott. Ketten ásítoztak, és a kút mellett szöszmötöltek.

Jóízűen elbeszélgettek. Mindenféle dolgokról és körülményekről. Például nak okáért részletesen megmagyarázták annak a jólelkű mamuskának, aki a jóisten segedelmét kérte a munkájukhoz, hogy jelenleg, a dolgok állása szerint semmiféle isten nem létezik és jövőre sincs beütemezve.

A hét végén a klub oszlopai a homlokzat alatt az előbbi romos állapotukban meredeztek, és az épület falain ugyanúgy kígyóztak a rések és repedések. Egyébként az aszfalton megjelent a mésszel befröcskölt malteros láda, mellette homok és agyag. A láda még üres volt. Jakov Szemjonovics szép komótosan cigarettát csavart és elmélkedett:

— Az ajtót, ugyebár, fából csinálják, de lehet vasból is, a kő azonban, ugyebár, erre a célra nem alkalmatos!

— Hát azért a kőnek is megvan a maga célirányossága — ásítoztak a kőművesek. — Mert például okáért itt vannak ezek az oszlopok. Kőből vannak, pedig a fene se nézné ki belőlük. A könyvekben meg van írva, hogy valahol olyan fák nőnek, mintha kőből volnának. Mert nagyon sok csalafintaság van a természetben a mai világban.

— Van, van, csakugyan van a mai világban! — mondta Jakov Szemjonovics megfontolt hallgatás után.

— Csakugyan! Nagyon helyes megjegyzés volt — kapott a szón egy polgár, aki elmenőben volt mellettük. — Most komoly időket élünk. Az emberek a közös jólétért dolgoznak. Erőt, egészséget!

Megállt, vidáman legeltette a szemét a pöfékelő kőműveseken. Hunyorított:

— Nálunk a gyárban munka mellett nincs ám dumaparti, ha szabad megjegyeznem; a munkapadnál senki sem dohányzik!

— Nocsak! — álmélkodtak a kőművesek. — Hát ez igen! El se hinné az ember!

— Nyilván nem dohányosak — szögezte le Jakov Szemjonovics és hitetlenkedve csóválta a fejét.

Jó téma volt ez is. Délig folyt róla a duma.

Fordította Pogonyi Antal

A nagy ábránd

Ifj. Barát József rajza

EMLÉKEZŐ TEHETSÉG

(Szín: Az „Ügyfélért” egy irodahelyisége. A két íróasztalon iratcsomók tornyosulnak, a két ügyintéző nagy ügybuzgalommal beszélget.)

I. ügyintéző: Persze hogy kint voltam. Gyenge kis meccs volt. Mostanában nemigen lehet jó meccset látni...

II. ügyintéző: Az már igaz. Régen más volt a labdarúgás. A mi időnkben játszották az igazi focit!

I. ügyintéző (merengve): Hja, hja. Akkor még valóságos művészet volt. Te, emlékszel a...

II. ügyintéző: Persze, hogy emlékszem! Én mindenre emlékszem...

Az ügyfél (bátortalan kopogtatás után belép): Jó napot kívánok... Ide küldtek ezzel az igazolással. Kérem szépen aláírni és...

I. ügyintéző (kikapja a kezéből az ügyiratot és beleteszi a csomóba): Jó, jó, elintézzük, tessék kint várni.

Az ügyfél: Köszönöm. *(Boldogan kimegy.)*

II. ügyintéző: Emlékszel a Kondor II. cseleire?

I. ügyintéző: Hogy emlékszem-e? Úgy látom magam előtt, ott a dossziés polcon, mintha vetítőgép vetítené oda. Felső test jobbra dől, bal láb is jobb felé rúg — az egész futballista hirtelen balra elszalad... Emlékszel, amikor a CzTK-t 3 : 1-re vertük, és Kondor II. úgy rúgta a harmadik dugót...

II. ügyintéző: ... hogy kicselezte az egész cötökás védelmet, a kapust is, aztán...

I. ügyintéző: ... hasrafekve...

II. ügyintéző: ... az orrával...

I. ügyintéző: ... pöccintette be a labdát!

II. ügyintéző: Hát arra emlékszel-e...

I. ügyintéző: Persze, hogy emlékszem, én mindenre emlékszem...

II. ügyintéző: A JFC ellen, a **3 : 2-es** meccsen...

I. ügyintéző: Kilencszázharmincháromban? Hogyne emlékeznék! A második félidő negyvenkettedik percében, 2 : 2-nél kornert értünk el...

II. ügyintéző: A Vereckei III. ívelte be!

I. ügyintéző: Negyvenkilenc fokos szögben!

II. ügyintéző: Cseresnyés, a kapusuk alája futott a lasztinak...

I. ügyintéző: Kis északkeleti szél fújt...

II. ügyintéző: A labda befelé csavarodott...

I. ügyintéző: Sose felejtem el a Cseresnyés bamba arcát, amikor kikotorta a hálóból...

II. ügyintéző: A jobb szemöldökét fölhúzta...

I. ügyintéző: A szája nyitva. Emlékszem, elöl egy foga hiányzott...

II. ügyintéző: A bal füle idegesen rángatódzott...

Az ügyfél (bátortalan kopogtatás után belép): Kérem szépen, öt perccel ezelőtt...

I. ügyintéző (türelmetlenül): Igen, igen. El van intézve. Majd postán megkapja.

Az ügyfél (hálálkodva elmegy).

II. ügyintéző: Mit akart ez a pasi?

I. ügyintéző (vállat von): Honnan tudjam? Nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna...

Dunai Ferenc

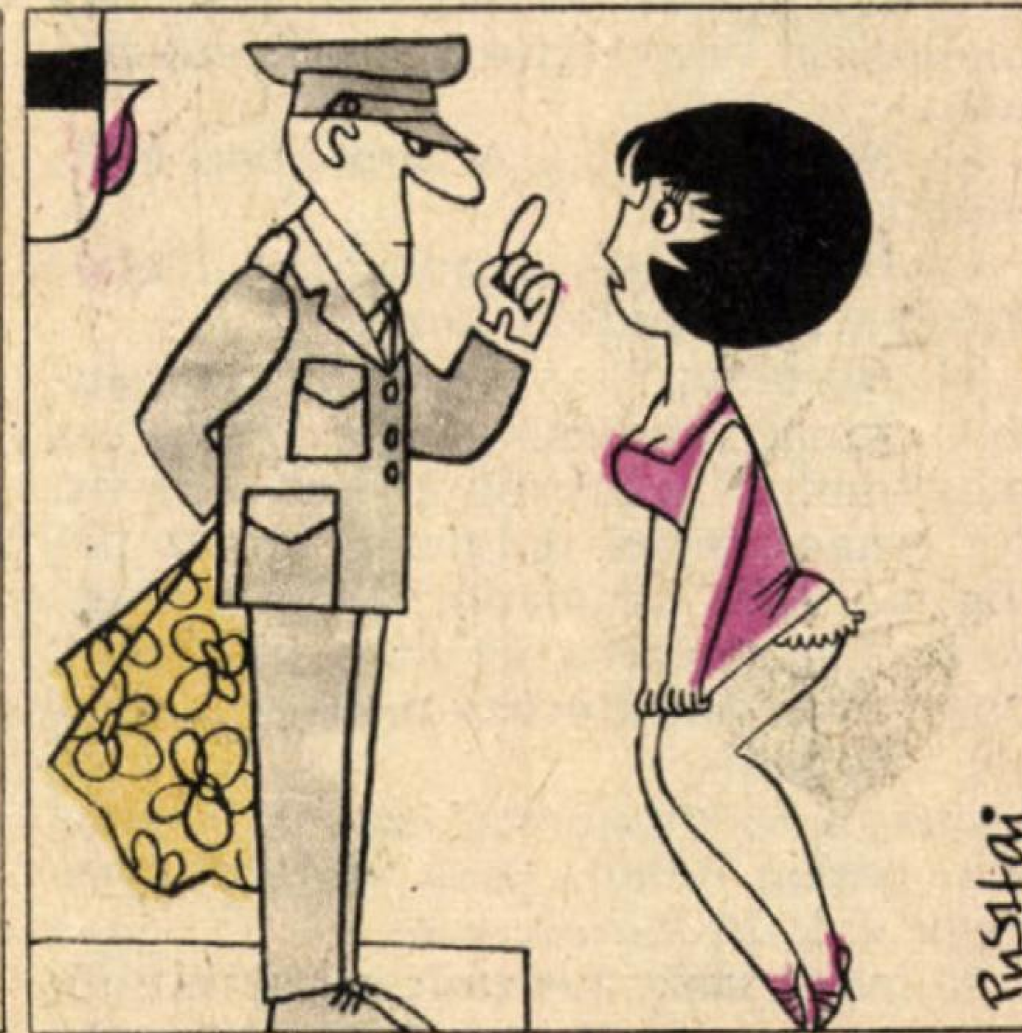

Jucika tilosban

Pusztai Pál rajza

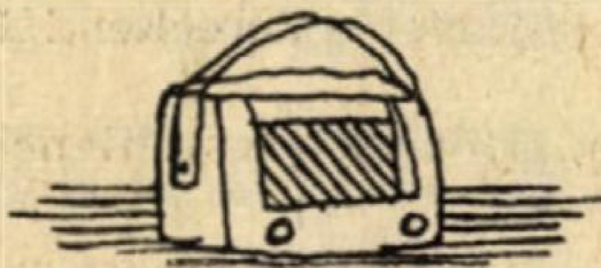
VISEGRÁDI IRKAFIRKA...

A vonaton egytagú népizenekar ad koncertet, fülkéről fülkére járva. Egy utas nem bírja elviselni a cincogást és kifakad:

— Hát az ilyesmit még nem tiltották be?!

De a sarokból leintik:

— Hja, kérem, nem mindenki táskarádió . . .

Nagyjelentőségű cseh—lengyel—magyar kereskedelmi megállapodást kötöttek Visegrádon 1335-ben. Az egyezmény, úgy gondolom, még nem vesztette érvényét, mert a cseh és lengyel üdülők mostanság is rendkívül élénk kereskedelmi kapcsolatban állnak a magyarokkal . . .

*

A vár értékes kútjának vizét halk modorú fiatalember porciózza az érdeklődőknek. Miután szomjamat oltottam, megkérdem:

— Mennyivel tartozom?

— Amennyivel jónak látja . . .

Melegség öntötte el a szívemet. Érdemes volt felmászni. Itt a csúcson már kommunizmus van!

A Vár-étteremben hétköznap a pincérek várnak a vendégekre, vasárnap viszont a vendégek várnak a pincérekre. S amilyen peches ez az üzemegység, itt mindig hétköznap vagy vasárnap van!

A katangai bálvány

Szegő Gizi rajza

Mátyás király gyönyörű palotájának falait több helyen barbár és bárgyú firkálások csúfítják el.

A múzeum bizonyára szívesen alkalmazna néhány marcona alabárdost. Akik természetesen radírral is fel lennének fegyverezve . . .

*

Az ásatások során értékes római kori maradványokra bukkantak. Az egyik lelet tanúsága szerint, már akkor sem volt könnyű főszezonban beutalót szerezni Visegrádra!

d—th

Nem közölhető kéziratot küldtek:
S. Jenő, Bp. II., Árpád u. — M. László, Bp. X., Árpa u. — Sz. Ágnes, B. II., Medve u. — H. László, Gödöllő. — Sz. Péter, Bp. VIII., Szentkirályi u. — H. Antal, Bp. XIII., Hegedüs Gy. u. — H. Árpád, Hajdúnánás. — B. István, Páli. — Gy. N. István, Sopronbánfalva. — M. István, Balástya. — U. Béla, Bp. X., Üllői út. — T. József, Bp. XXI., Matróz u. — K. Béla, Baktalórántháza. — Cs. Kálmán, Bp. XV., Gyalu u. — Sz. Iván, Tiszafüred. — Dr. F. S., Győr. — V. Ildikó, Szeged. —

Lebegő állapotban

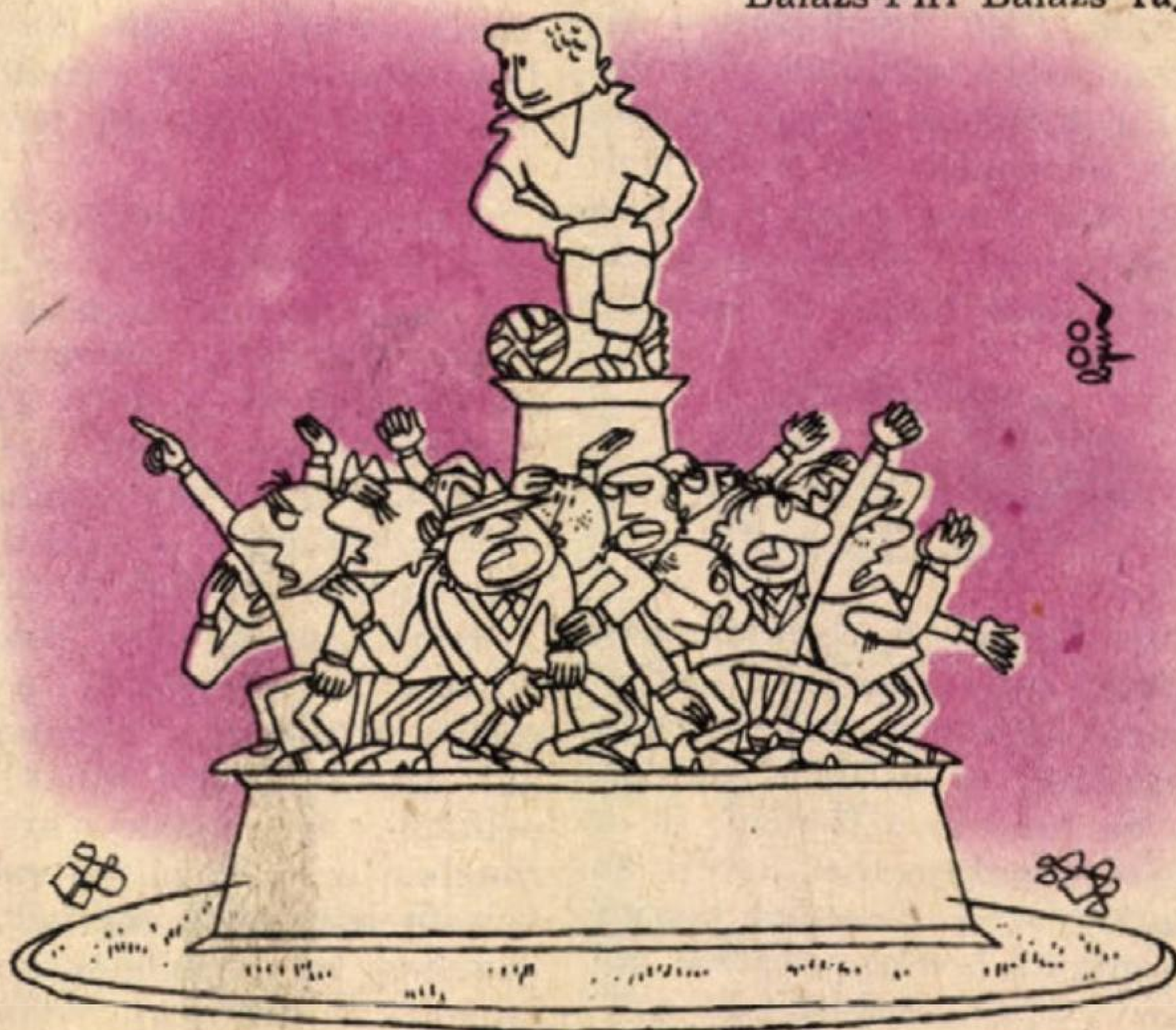
Toncz Tibor rajza

— Imádom ezeket a könnyű olvasmányokat! . . .

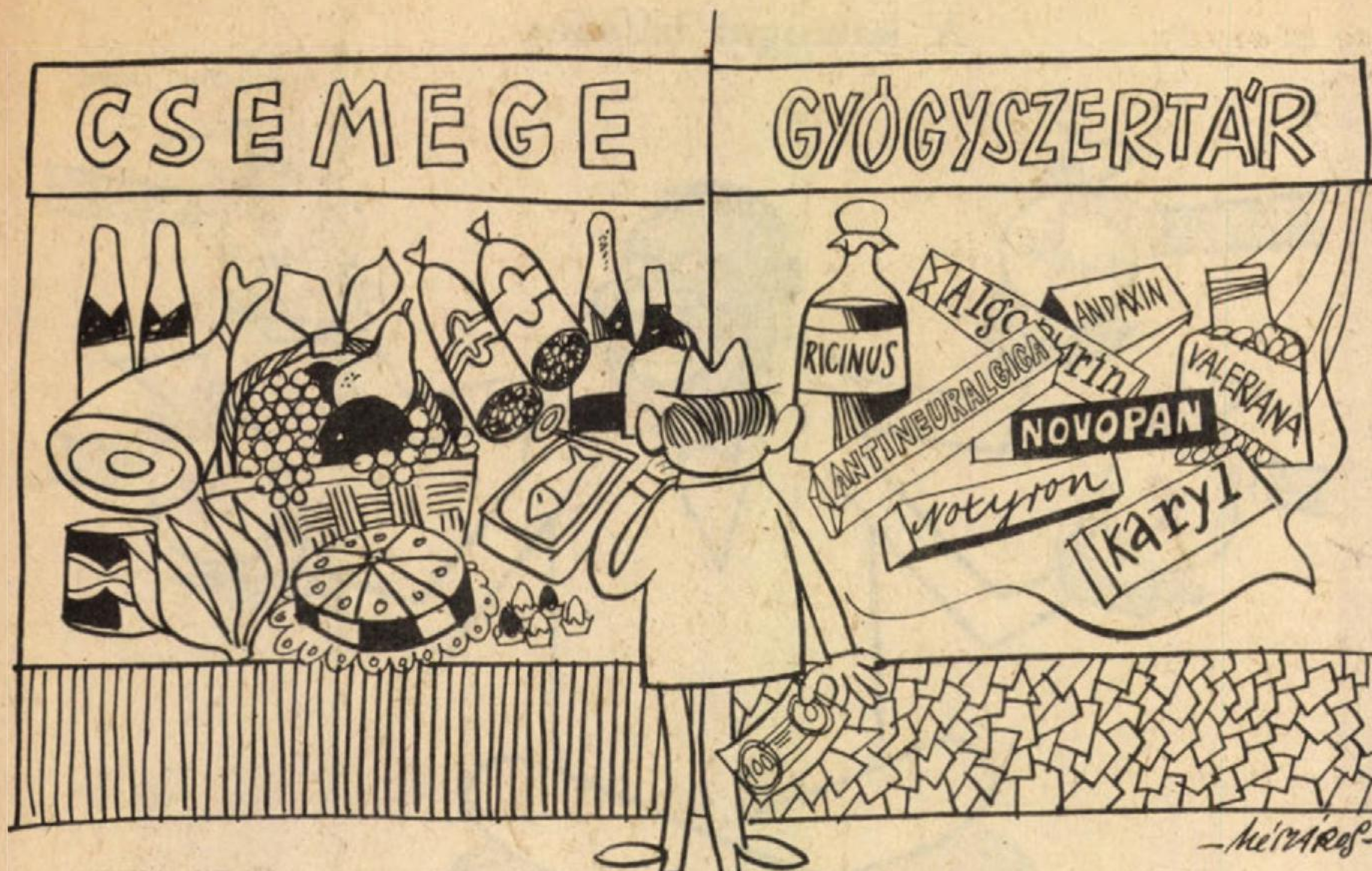
Sportszobor

Balázs-Piri Balázs rajza

Az ínyenc dilemmája

Mészáros András rajza

Nő a vihar?

Az emberben, ha férfi, felforr a lovagi vér! Összefogtak a világ meteorológusai a nők ellen! Valahány forgószél, tornádó, tájfun, bóra és számum pusztítja az emberiséget, mindet nőkről nevezték el. Azt mondja: „A Fülöp-szigeteken nagy pusztítást okozott

az Eszter-tornádó.” A Bengáli-öbölben száz hajót elsüllyesztett a Judit-tájfun, Ecuadorban kiáradnak a folyók Blanka miatt és Sanghaiban dühöng a Laura.

Hát nem! E sorok írója, aki a nők iránti tiszteletben nőtt fel, aki a nőktől egy munkás életen át csupa szépet jót tanult (kivéve Arankát, aki megcsalta, de ezt burkoljuk ködbe) — szóval e sorok írója tiltakozik az ellen, hogy a meteorológusok nőneműnek minősítsenek minden égi háborút. Nem mind asszony, ami vihar! Én a nőkkel az üdítő tavaszi záporokat, az áldást hozó májusi esőket hozom összefüggésbe, esetleg a szűziesen fehér téli havazást — nem az istennyilát osztogató zivatart. Épp ezért indítványozom, változtassuk hímneműekre a viharok neveit. Legyen Lajos-tornádó, Ede-tájfun, Béla-bóra és Jenő-sirocco. Alig várom, hogy elolvashassam: a Vörös-tengeren

végigsöpört a Leó-számum.

Speciel az Aranka-tájfun ellen nincs kifogásom.

Sz. D.

BORSSZEMEK

Az Élet és Irodalom 31. számának szerkesztői üzeneteiből nem kevesebb, mint nyolc újonnan jelentkezett poéta meríthet komoly biztatást költői pályájára nézve. „Versei tehetségesek”, „Írjon még többet”, „Várjuk a folytatást” — kecsegteti a szerkesztő az ifjú titánokat.

Gyors fejszámolás: ha továbbra is ilyen mennyiségben tűnnek föl a költő-palánták, s komolyan veszik a buzdítást — egy éven belül négyszáz új költővel gyarapodik az irodalom.

Szédítő perspektíva. Csak egy aggaszt: ki fog ennyi verset elolvasni?

*

Lidérces álmom volt az éjjel: bemutattak egy falusi témájú magyar filmet, amelyben nem volt táncmulatság, menyasszonyrablás szilaj szerető által, valamint maradi atya és haladó gondolkodású fiú konfliktusa.

Már-már azt hittem, hogy filmművészetünk forradalmi átalakulásának vagyok tanúja, de aztán fölébredtem, és a jólismert zsákutcában találtam magunkat.

*

Napihír tudósít, hogy megkezdődött az autóba szerelhető kávéfőzőgépek gyártása a Gödöllői Fémtömegcikkipari Vállalatnál.

Szép, szép, de megint egy dolog, ami csak az úrvezetőknek jó. A széles tömegek érdekeit inkább szolgálná a trolibuszokon üzembehelyezhető lángossütő-automaták, villamosperonokon fölállítható fagylaltospultok, és repülőgép-csapszékek sorozatgyártása.

Nem szólva némely személyvonatokról, amelyeket egy ugyancsak leleményes vállalat büfé-szolgálattal láthatna el…

(Kaposy)

PÁRNÁS ÉS FAPADOS

A hivatali kiszállásnak évszázados megfigyelések szerint éppúgy megvannak az évszakai, mint a szalonkahúzásnak, a halvilág ívásának, az uborkaeltevésnek vagy a szarvasbőgésnek. Első fuvallatára a tavaszi langy szellőnek felbolydul a hivatalok csalitja, és csodák történnek. Az a hivatalnok, aki télen vagy a karcos böjti szelek idején habozás nélkül dönt fontos és kevésbé

fontos ügyekben, ilyenkor arra neszel, hogy judiciuma, elhatározó képessége nagyhirtelen megbénul, és Antheus módjára, ha nem is a földdel, de a széles néprétegekkel keresi az érintkezést. Tapasztalat szerint a kánikula beköszöntésével azután a kiszállások száma erősen csökken, hogy különösen szüretnek évadján ismét meredeken felfelé ívelő mozgásba csapjon. Késő ősszel a csípős szelek, majd a téli zimankó betolakodásával e népmozgalom ismét apályszerű jelenség képét ölti.

Abban persze senki emberfia nem kételkedik, hogy a hivatali kiszállásban mindig objektív törvény érvényesül, amely elől itt a föld gyarló vonzáskörében nincs kitérés, és ennek igazságát csupán az örök kötözködők, a kákán csomót keresők vonják kétségbe. Persze, mint minden hívságos emberi intézménybe, a kiszállás rendjébe is becsúszhatnak kisebb, gyarló hibák. Így például: ha valaki hivatali rangban nem éri el az osztályvezetői létrafokot, utazzék bár magához az úristenhez, csakis fapados vasúti jegy váltására jogosult mind a gyors, mind a személyvonaton. Kétségtelen, az intézkedés takarékosság és jellemformálás szempontjából bölcs. Nyilván klinikai vélemény, hogy a kiszállók ülő fele csak osztályvezetőtől felfelé érzékeny a fapad keménységére és a vonat rázós mozgására. De persze a hivatali bölcsességnek erre is megvan

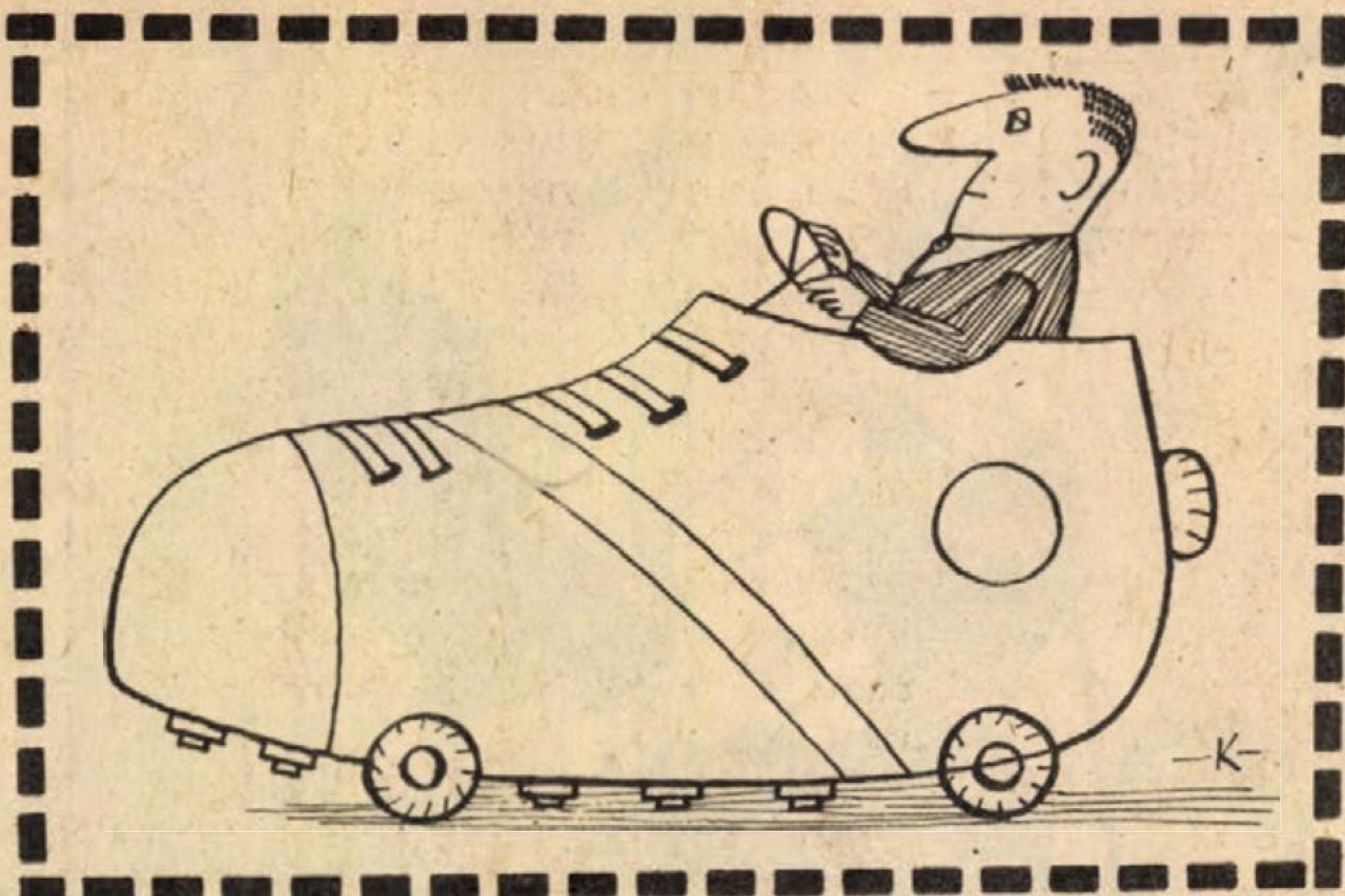

a gyógyszere. Ha ugyanis a kiszálló csoportban (akár Szodomában vala Lót) már egyetlen szál osztályvezető is utazik, *az osztályvezető a csoport minden tagjának emberi értékét valorizálja:* valamennyien belépőt kaphatnak a párnáskocsi mennyországába. Ez így már rehabilitálja a demokratizmust, lélektanilag pedig jól megalapozott, méltányos, tapintatos és mindenek fölött bölcs intézkedés. De nemcsak a türelem, a bölcsesség is rózsákat terem. A fapadosra degradált kiszállók nagy része következetesen gyors fapadossal személy párnáson utazik. Igaz, hogy ezzel hosszabb bumlit vállal, de mája — ezt határozottan így érzi — gyógyul tőle. Jóllakatja saját emberi hiúságának kecskéjét, és a káposztából is marad valami. A káposzta ez esetben: a személyvonat általában korábban indul, a kiszálló hamarabb abbahagyja áldásdús tevékenységét, rendszerint korábban hazaér és a gyors fapados menetdíjat a pénztáros kartárs zokszó nélkül kifizeti, miközben bajsza alatt Szent Bürokráciusz kajánul vigyorog. Rajta kívül ugyanis e bölcs intézkedésnek a teremtésben minden és mindenki más vesztese lehet. Az ám, bizony.

Vincze Oszkár

Futballsztár

Kaján Tibor rajza

A taktikus

Török János rajza

– Megőrültél? Megázol!
– Öregem, ha jó idő van, soha nem kapok helyet.

Gépavatás

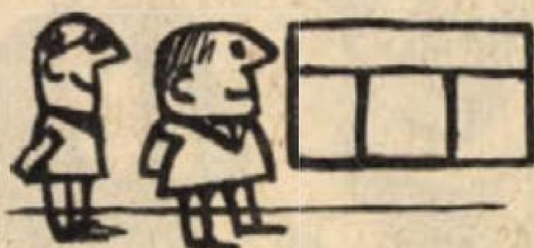
Az avatás reggelén a rövidesen meginduló szorgos munka fuvallata lengte körül az újonnan épült gépcsarnokot.

A festők a homlokzat utolsó négyszögeit pamacsolták. Korszerűen. Az egyiket citromsárgára, a másikat hupikékre. Bent a mellékhelyiségek lámpáiból sietősen csavarta ki az égőket egy takarítónő, kolléganője a kilincseket szerelte le. Az udvaron néhány kétlaki dolgozó lázas ütemben válogatta a bontási anyagokat. Ugyancsak kiviteli céllal.

A munkaügyi előadó az utolsó: „Előzzük meg a baleseteket!" táblát szegezte a bejárat fölé. Ekkor diszkrét roppanással eltört alatta a már háromszor kiselejtezett létra.

E pillanatban ért oda az igazgató a főmérnökkel. Kíséretükben a gépavatásra meghívott vendégek, és a sajtó képviselői. Tapintatosnémán haladtak el a földön üldögélő munkaügyis mellett, s átlépdelve a létra romjain, bevonultak a csarnokba.

Szemük kimeredt, szavuk elállt a csodálkozástól. Vakító fehér falak, zöld gumipadló, fénycső- és higanygőz-világítás, halkan duruzsoló légkondicionáló be-

rendezések. A tágas ablakok üvegein a mázolóipar szokásos üdvözletei: „Szevasz, Pista!" „Hüje, aki olvassa!" satöbbi.

Ám a vendégek figyelmét nem a fenti dolgok kötötték le, hanem a csarnok közepén pompázó, gigantikus méretű, ezüstösen csillogó, csupafogaskerék, csupatengely gépezet. A mai nap hőse.

— Franciaországból vásároltuk, rengeteg valutáért — mutatott rá leplezetlen büszkeséggel az igazgató. — De megéri! Ilyet még nem látott a magyar ipar. Nem is gép ez, hanem valóságos csoda. Tisztítja az alapanyagot, elegyíti, keveri, palackokba adagolja, a palackokat ledugózza, címkével látja el, ládába helyezi, a ládát lezárja, és a raktárba szállítja.

— Tíz mázsa árut készít per munkanap — konkretizált a főmérnök. — Megjegyzendő továbbá, hogy elméletileg mindössze 0,03 százalék selejttel dolgozik.

— Csodálatos — szólalt meg a „Mi újság?" munkatársa. — Láthatnánk azokat a segédüzemeket is, melyek a gyártási folyamatban részt vesznek?

— Ezt a kérést — mosolygott a vállalat feje — legnagyobb sajnálatomra nem teljesíthetem. Segédüzemek ugyanis nincsenek. Ez a bámulatra méltó konstrukció teljesen önellátó. A palackokat is maga gyártja, a dugókat is, a címkéket is, a ládákat is. Továbbmegyek: ha valamely alkatrésze meghibásodik, öntevékenyen pótolja.

— Huszonhét perc alatt — jegyezte meg a főmérnök.

— Hány ember kell ennek a bonyolult gépóriásnak az irányításához? — faggatózott tovább az újságíró.

— Egy! — emelte magasba jobb keze diadalmasan nyújtózkodó hüvelykujját a vezér. — Egy hároméves kisgyerek. Fiú vagy lány, mindegy. Reggel, napközibe menet, bejön, és megnyomja itt ezt a gombot. Erre megindul a termelés. Dél-

után, napköziből jövet, megnyomja ezt a másik gombot. Megáll a termelés.

— Összesen két gomb — fűzte hozzá a főmérnök.

— Még egy utolsó kérdésem lenne — mondta ekkor a riporter. — Mit gyárt ez a gép?

— Mustárízű hajszeszt — felelte készségesen a vállalat vezetője.

— Tízezer palackkal műszakonként — így a technika embere.

— De hiszen ez több mint negyedmillió palackot jelent havonta! — bambult el a kérdező. — Kinek kell ennyi mustárízű hajszesz, hol lehet ezt a mennyiséget elhelyezni?

— Ne nyugtalankodjék, barátom — veregette meg vállát az igazgató. — Mi erre is gondoltunk. Már épül az új pótraktár. Óriási lesz! Ilyet még nem látott a magyar ipar!

— Cirka háromszázezer légköbméter kapacitás — bólintott rá a főmérnök.

Kürti András

Tollhegyről

Meggyőző hit

Nem gyötri őt a lelkiismeret, —
ezt olyan hittel jelentette ki,
hogy meggyőzött: nem is gyötörheti
olyasmi őt, amije nincs neki.

Egy előkelő ház

Vendégül itt csak olyat láttak hajdan,
ki benn volt a Gothai Almanachban.
Ma meg olyat — ó, változó divat! —
ki megkapta már a Kossuth-díjat.

Egy irodalmárhoz

Irod vagy mondod, közhely csak szavad,
elpárolgott a szenvedélyed is rég.
De mégis izzik benned indulat:
a holtig fűtő, ingerült irigység.

Hollós Korvin Lajos

SAISON.

Vadászat.

Fürdés.

Halászat.

NŐI PHILOSOPHIA

– Te, Mariska, a legostobább helyzet ránk, nőkre nézve az, mikor nagyon szeretnénk ellenállni és nincs kinek.

AH, MINŐ PIKÁNS!

(A Magyar Figaro 1886. évi számaiból)

Kedves olvasóink! Néhány rajzot mutatunk be önöknek a Magyar Figaro című élclap 1886-os évfolyamából.

Válogatás közben többször is felkiáltottunk: Ah, minő merészség! Ezek a fürdőruhás amazonok! Ezek a merész decoltage-ok! Ezek a kaczér lyányok! — és orcánkat pír borítá.

A Tisztelt Nőolvasók bizonyára eltakarják szemöket e rajzolatok láttán, és sebesen továbblapoznak, de ha mégsem, akkor figyeljék meg a delnők pazar kosztümjeit. Sohasem lehet tudni: hátha egyszer ismét ez lesz a divat... És ne botránkozzanak meg, ha a tisztelt férjuraik egy kicsit hosszabban nézegetik ezeket a rajzokat, inkább dicsérjék meg őket kultúrtörténeti érdeklődésükért.

Egyúttal közöljük, hogy a Magyar Figaro több évtizeddel ezelőtt megszűnt, tehát a posta ma már nem vesz fel rá megrendeléseket.

A KIS MICZI

– Ez a kis Miczike olyan magasra tartja a fejét, mindig felnéz.

– Azért botlik annyit.

CHAMBRE SEPARÉ-BAN

– Miért függönyzik be az ablakot, Ida?

– Tudja, báró úr, édes mama tanított rá, hogy ha jót teszek, úgy tegyem, hogy senki se tudja.

SZÉGYENLŐS

– De kérem, vegye magára e köpenyt, nagyon szégyenlős vagyok.

– Hiszen, kedves Nanetta, ön is ilyen kosztümben van.

– Láttatni nem szégyenlem magam, csak látni.

FÜRDŐ-SAISON

– Az a kötélrevaló még elúsztatja a feleségemet.

OH, AZOK A FÉRFIAK!

– Milyen különösek ezek a férfiak! Ruháinkat így szeretik: fenn minél lejjebb, lenn minél feljebb.

ZÁPORBAN

– Te, Gida, ugye milyen felemelő látványt nyújt a nyári zápor!

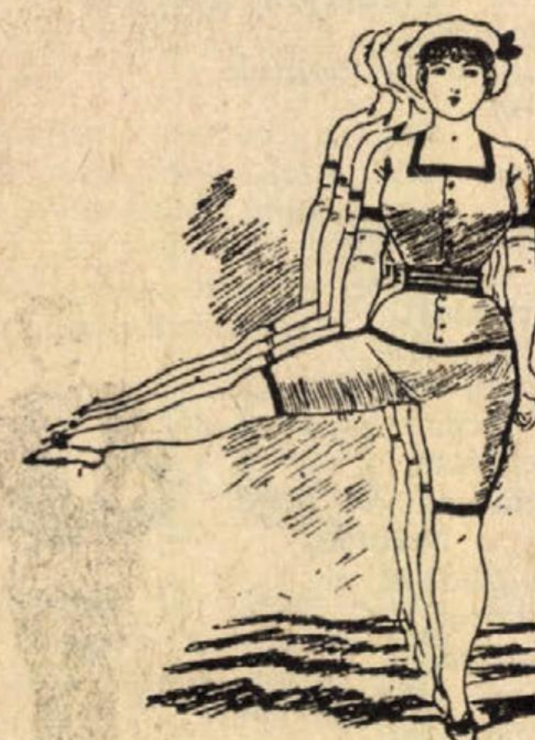
TAKTIKA ÉS STRATÉGIA

– Higgye el, kisasszony, nekünk nőknek a férfiak ellen legerősebb fegyverünk a toilette.

– Csakhogy ezt a fegyvert a legelső ütközetnél letesszük.

Mikor a nők tornásznak.

A lábemelés a szabad testgyakorlatok között a legpoétikusabb.

Tornázás közben annyi báj van a női testben, hogy a férfiakra könnyen baj lehet belőle.

Amilyen hajlékony a testök, oly hajthatatlan a szívök.

Értünk aggódó

olvasóink közül néhányan feltették a kérdést: hogyan is állunk az Esti Hírlappal folytatott közelharcban azok után, hogy nagyrabecsült laptársunk Kacsa Matyi című cikkében három kérdésben „visszalőtt". Nos, így:

1. A Klotild—Matild ügyre nem érdemes szót vesztegetni, laptársunk naivitását ez ügyben már az egész ország megkacagta. Most okiratnak nevezi a Házkezelési Igazgatóság jelentéktelen levelét, de már mosolyogni sem tudunk rajta.

2. A fúró-ügy. Hétszázad másodperc, vagyis a másodpercnek hétszázad része sokkal kevesebb, mint hét századmásodperc, mely a másodperc századrészének hétszerese. A vita különben a császár szakálláról folyik, mert a Forgácsoló Szerszámok Gyárában — mint a főmérnök velünk közölte — sem ennyi, sem annyi idő alatt nem készül el egy fúró. Egy fúró elkészítéséhez — ellentétben az E. H. pontos információjával — több *percre* van szükség. Hogy az E. H. ellenőrzi saját híreit, az helyes, de ezt akkor kellene megtennie, amikor ő adja nyomdába, s nem akkor, amikor az minálunk idézőjelben megjelenik.

3. A kacsa-ügy. Itt mi tévedtünk. Szolgáljon némi mentségünkre, hogy nem a laikusok által közismert kacsát ábrázolta a kép, hanem — mint azt Anghy professzor is megállapította, s amit az E. H. „elfelejtett" megemlíteni — fiatal pekingi kacsát, mely kivált egy hírlapfényképen könnyen összetéveszthető a libával.

Aki haragszik, annak soha sincs igaza. Ne haragudjék az E. H. se, ha pontatlanságaira figyelmeztetjük, nem mi tehetünk arról, hogy ezt aránylag gyakran kell megtennünk. Az elkövetett hibát férfiasan be kell ismerni. Gyakorlásul házifeladatnak (abból a riportból, mely a rólunk szóló cikk mellett jelent meg) feladunk egy egyszerű számtani kérdést: ha 150 kiló kávéból 2500 duplát főznek a fehérvári Béke presszóban, hány gramm kávé jut egy duplára? Ha kiszámították, bizonyára rohannak Fehérvárra, mert ilyen erős kávét sehol a világon nem ihatnak.

Mire jó a szeizmográf?

Az Ország-Világ tudományos cikkében annak a véleményének ad kifejezést, hogy: „... a szeizmográf érzékenyebb, mint a tapintásunk." A vélemény tökéletesen helytálló, kár is volna vele vitába szállni, a szeizmográf valóban sokkal érzékenyebb a tapintásunknál, különösen ha rendeltetésszerűen földlökések vagy atomrobbantások észlelésére használják. A jobb fülünk cimpájának fonákján keletkezett mérges pattanás kitapintására mégis inkább a bal kezünk mutatóujját ajánljuk, mint a földrengésjelző készüléket.

Hol lő a lövőhal?

Az Élet és Tudomány a lövőhalat mutatja be olvasóinak azzal, hogy az a *tenger* sekély vizeinek a lakója, a víz alatt leselkedik a vízre hajló ágakon megpihenő rovarokra, melyeket a szájából kibocsátott vízsugárral lelő. Az elmondottakban van némi igazság, a lövőhal valóban lő, erre a műveletre azonban kizárólag csak otthonában, a thaiföldi édesvizekben hajlandó. Ha erőszakkal átköltöztetik a tengerbe, a neki szokatlan sós víz hatására elkedvetlenedik, és semmiféle rábeszélésre sem hajlandó lőni, aminek következtében a hal éhenhal.

Felnőnek a gyerekek

Minden ötödik *felnőtt* könyvtári tag — címmel közölt figyelemreméltó kultúrstatisztikai cikket az Esti Hírlap, és bizonyos feltűnést kelt, amikor a cikk szövegrészében az is olvasható, hogy: könyvtári olvasó az ország minden ötödik, *hét éven felüli* lakosa. A hét éven felüliek felnőtté avatásával párhuzamosan a lap mozgalmat indíthatna a vendéglátóipari egységekben érvényes korhatárkorlátozások enyhítésére. Utóvégre mégsem lehet felnőtteket megfosztani attól az alapvető emberi joguktól, hogy suliba indulás előtt kedvenc talponállójukban hajtsák fel a féldeci kevertjüket.

Dr. Árgus

Az üzlet, az üzlet!...

Még az ánti világban történt, hogy két falusi legény valahonnan, nem éppen messziről, talán Tassról, bejött Pestre. Gondolták, itt majd csak megélnek valahogy. Teltek-múltak a napok, munka meg

nem akadt semmi. Naphosszat korgó gyomorral ténferegtek a Duna-parton.

Amint ott csavarognak, hirdetést találnak az egyik ház falán. Olvasni kezdik, hát az van benne, hogy aki Dunába esett embert a megfulladástól megment — öt forint jutalomban részesül.

Öt forint! Ez nekik vagyont jelentett volna!

— Jóska, te — mondja az egyik. — Ezt az öt forintot márpedig bezsebeljük. Én majd a hídról beugrom, te kihúzol, megkapjuk a pénzt, s egy laci-konyhában olyan dáridót csapunk, hogy még.

— Ez nagyon jó lesz! — így a másik.

A kigondolás szerint indult a dolog. Lánchíd. Beugrás. Éktelen csapkodás a vízben. Várakozás — mikor jön már a mentő?

De az csak nem jött.

A csuromvizes öngyilkosjelölt nagynehezen partot ér, s rohan a Jóska hegyibe:

— Te utolsó bitang, te gyilkos! Hát miért nem jöttél megmentésemre? Felőled akár bele is fúlhattam volna ebbe a nagy vízbe...

— Bár megtetted volna.

— Mit beszélsz?

— Azt bizony. Nem olvastuk végig ezt a hirdetést, pedig az alján az áll, hogy aki meg egy emberi hullát fog ki, tíz forintot kap.

Rexa Dezső

BÖKVERSEK
A HÉT KRÓNIKÁJÁBÓL

Egy délutáni hírlapon
elégedetten olvasom,
hogy növelve a tudás fáját,
megjavítják a libák máját.
A tudósítás csupa szin,
a csodaszer: a vitamin!
Ezt adagolják a libáknak,
mivelhogy jót tesz ez a májnak.
— Hurrá! — kiáltom —, gyertek, gyertek,
itt van a finom vitamin,
csak gyorsan, ezt adom be nektek
rosszmájú jóbarátaim!

*

Felfigyelek egy panasz-szóra:
légypapírt vett egy vállalat,
ámde egy egész nap alatt
tiz csillogó szép légyfogóra
mindössze két kis légy ragadt.
Eszembe jut a régi vicc,
amelyből okulást merítsz:
A légy csak úgy száll rá, ha látja,
hogy rajta van már a barátja,
a kérdést hát megoldhatod,
ha összefogsz ötöt-hatot,
és magad ráragasztgatod.
— Ej — jegyzed meg —, ha megfogom,
akkor agyon is csaphatom!
— No látod — mondom —, ne habozz,
mert agyoncsapni, az se rossz!

Lovászy Márton

Űrétkezés

Köztudomású, hogy a világűrben az embernek nagyobb az étvágya, mint idelent. Ennek elsősorban az az oka, hogy az űrkabinban sok mindent nem lehet csinálni, enni viszont lehet. A másik ok: az erős, friss bolygóközi tér meghozza az étvágyat. Az emberek általában szeretnek jól enni és inni, s mivel az űrhajós is ember, ő sem kivétel. Éppen ezért megkértem Csutora Alajost, az ismert magyar asztronautát, hogy világűrbeli utazásának erről a fontos mozzanatáról se feledkezzék meg. Az alábbiakban minden változtatás nélkül közlöm azokat az ionogrammokat, amelyeket Csutora a világűrből küldött:

Szeptember 6. Itt vagyok a Holdon. Nagyon érdekesek a kráterek. A koszt jó. A sör egy kicsit meleg volt.

Szeptember 12. Megérkeztem a Vénuszra. Nagyon felhős az idő. A lakosság barátságos, a nők repülni is tudnak. Paprikás csirkét ettem nokkedlivel, uborkasalátával. Az utóbbi túlságosan ecetes volt, de a torta finom. Hosszúlépést is ittam hozzá, a fekete erősebb is lehetett volna.

Szeptember 18. Itt vagyok a Napon, a felületi hőmérséklet olyan magas, hogy a rántottám elkészítése nem ütközött nehézségbe. Csalamádét ettem hozzá, majd kadarkát ittam. Nem értem a protuberanciák mozgását, és azt sem, hogy miért olyan kemény az almás pite.

Szeptember 24. A Szaturnusz gyűrűjén alaposan felfordult a gyomrom, ezért csak néhány kekszet és üres teát ittam.

Szeptember 27. Itt vagyok a Plutón, sajnos, nagyon hideg van, valami 180 fok, a borjúpörkölthöz forralt bort ittam, majd egy kis vodkát, az felmelegített, de a plutoidákat hiába kínáltam, nem ízlett nekik, ők máshoz vannak szokva.

Szeptember 30. Megérkeztem az Antaresre. Ennek a csillagnak a tömege rendkívül ritka, én viszont sűrű bablevest ettem kolbásszal, hozzá két kisfröccsöt. Feketét nem ittam, aludni akartam délután. Érdekes lények laknak itt, az átlagmagasság másfél kilométer, enyhén rádióaktívak... hopp, majdnem elfelejtettem, hogy diós bejglit is ettem, nagyon jó volt.

Október 3. Az Androméda-köd egyik Nap-rendszerének kis csillagán vagyok, gyémántfejű és fénytestű emberek között, akik érdeklődve nézték, amint elköltöttem ebédemet. Lebbencsleves volt, bécsi szelet fejes salátával, majd linzer. Jól esett utána a házmester.

Október 6. Az M 33 galaktikán vagyok, a szomszédomban most robbant fel egy csillag, ez elvette az étvágyamat, csak néhány szendvicset ettem aludttejjel.

Október 9. Most érkeztem meg a mintegy hatmilliárd fényévnyire levő csillagszigetre, az egyik szép bolygón szálltam le. Itt egy tízmillió éves civilizációba jutottam, ezek a lények már maguk kormányozzák égitestüket, és költészet útján szaporodnak. Az ebédem a következő volt: borsóleves, rakott káposzta, trappista sajt, sör, fekete.

Október 12. Tovább száguldok a végtelenség mélységeibe, egyelőre többet nem üzenek, mert nincs semmi újság azon kívül, hogy a ködföltok forognak, a csillagok robbannak, a szférák zenélnek, a tér görbül, az idő nyúlik. A koszt jó."

Amikor, ismétlem, minden változtatás nélkül közzéteszem Csutora Alajos ionogrammjait, annak a reményemnek adok kifejezést, hogy rövidesen újra hallunk róla, és értesülünk táplálkozásának legújabb eseményeiről.

Feleki László

Megérdemli

Mészáros András rajza

– Mondd, ez a Pemete kap nálatok nyelvpótlékot?

Pesti tudósítónktól

Mari néni szigorú anya, kérlelhetetlen nevelési elvei vannak. Büszkén mesélte:

— Velem a gyerek hiába szemtelenkedik. Úgy feleselek vele, hogy a végén ő unja meg!

*

Nyelvőr barátom minden germanizmusra lecsap. A múltkor hosszasan magyarázta, hogy a germanizmusok elcsúfítják a stílusomat, ezeket el kell kerülnöm.

— Majd megpróbálom — feleltem egyetértően.

Felszisszent:

— Ne mondd azt, hogy megpróbálom! Próbálni, ez nem más, mint a német probieren torz magyar változata.

— Mit mondjak helyette?

— Például kísérelni.

— Köszönöm szépen! Szervusz!

— Hova mégy?

— Megyek a szabómhoz kísérelni.

*

Egy ismerősöm levelet írt a Ludas Matyinak, s azt kifogásolta, hogy az egyik üzletben nem csomagolták be a szardíniát. A levél meg is jelent, teljes névvel és címmel.

A napokban találkoztam vele, s megkérdeztem tőle, hogy kapott-e választ a panaszos levélre.

— Kaptam — válaszolta. — Egy tizenhét éves kislány írt Szolnokról és megkérdezte, hogy milyen színű a szemem, a hajam, milyen magas vagyok, tudok-e táncolni és hajlandó lennék-e vele levelezni.

f. l.

Argentin helyzetkép

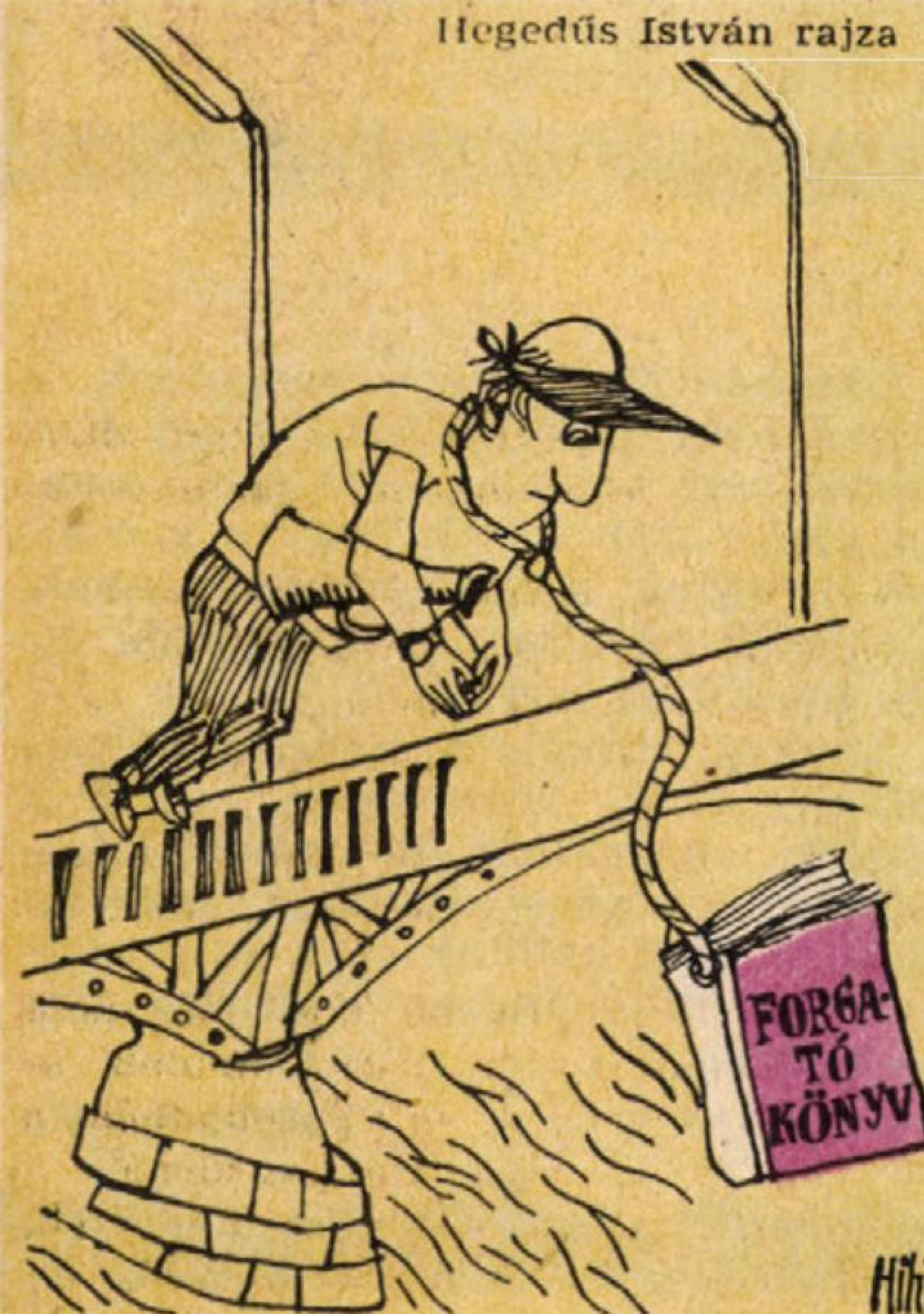
Szegő Gizi rajza

– Aki még nem volt az idén miniszterelnök, lépjen ki!

A filmrendező önkritikája

Hegedűs István rajza

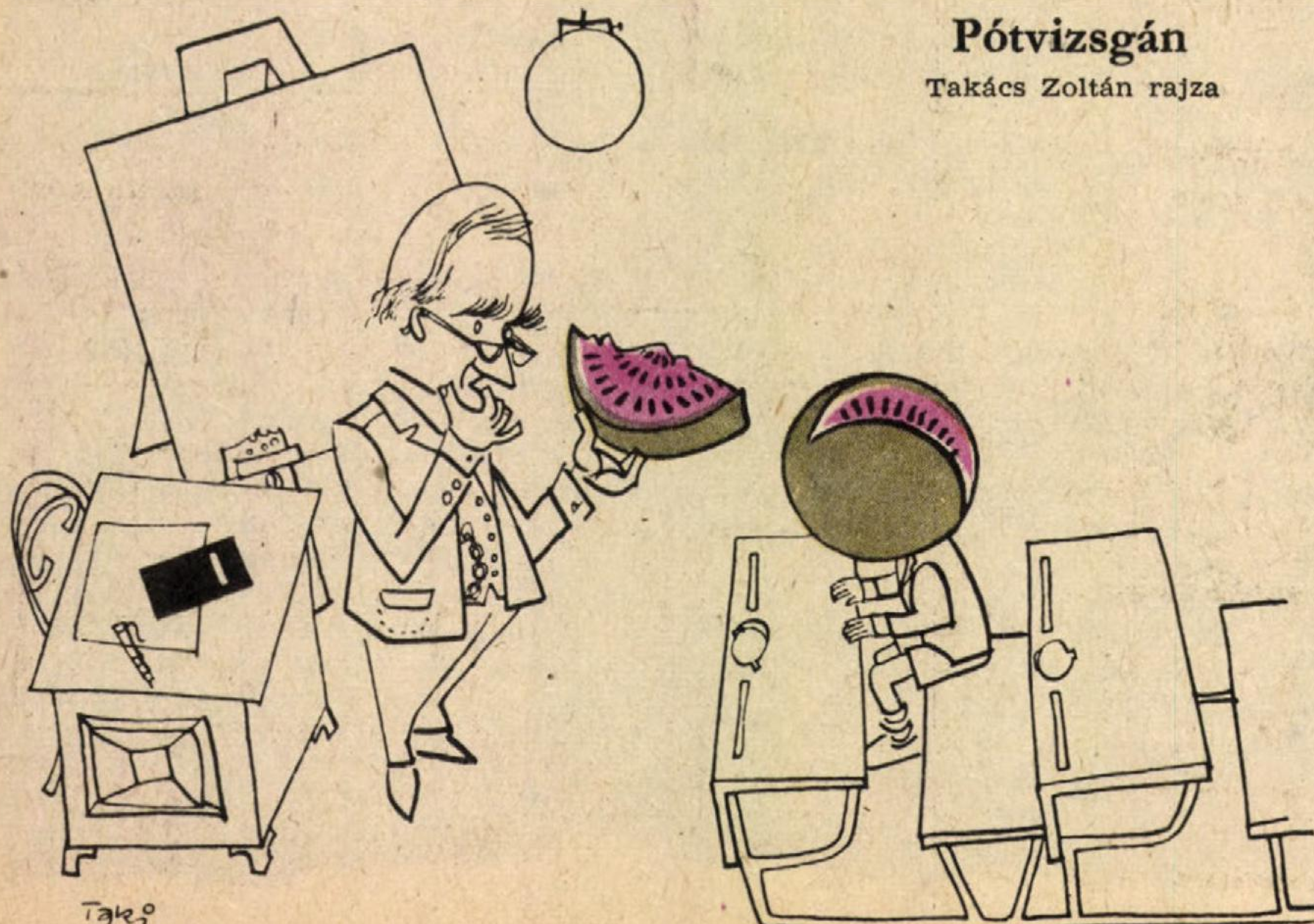
Kollektív művészet

Várnai György rajza

Pótvizsgán

Takács Zoltán rajza

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Korompai így szól a főnökéhez:

— Kérem, főnök elvtárs, holnap lesz az ezüstlakodalmam, egy nap fizetésnélküli szabadságra volna szükségem.

— Hogyisne — felel ingerülten a főnök. — Hogy aztán minden huszonöt évben hasonló kívánságokkal álljon elő!...

E heti hirdetéseink

VÉRBELI PESTI

— A napokban voltam hetven esztendős, és ahogy elgondolkoztam az életemen, hirtelen rájöttem, hogy dúsgazdag ember vagyok — mondotta Törköly doktor, a viharvert pesti bölcs és gyakorló agglegény. Kijelentése annál meglepőbb volt, mert hosszú és küzdelmes életében a pénz állandó hiánycikk volt, mint a régi Budapesten a legtöbb diplomás és diplomátlan embernél, aki a munkájából élt. Csodálkozásomat látva, Törköly doktor így folytatta:

— Ötven esztendeje vagyok önálló pénzkereső, de még inkább önálló pénzköltő. Ötven esztendő kerek számban 18 ezer nap. Naponta elszívtam egy doboz cigarettát, ez mai értékben számítva 3—4 forintjával körülbelül 60 ezer forint. Legfontosabb táplálékom, orvosságom, élvezetem és szenvedélyem a feketekávé. Napi hat-hét duplát iszom, ez ötven év alatt kereken 110 ezer adag, négy forintjával 440 ezer forint!

— Csinos összeg! Az ember nem is hinné.

— Ez még semmi. Vegye a ruhatárt! Nem okoz örömet, sőt többnyire bosszúságot. Várakozni kell, letépik az akasztót, összegyűrik a kabátot, és még fizetünk is érte. Van úgy, hogy naponta négyszer, ötször is ruhatárba kell adni a kabátot. A legkidobottabb pénz! És évente csak ötszáz forintot kalkulálva, az is huszonötezer! Villamos, busz, taxi, régebben konflis vagy fiáker, napi tíz forintjával, 180 ezer! Borotválkozás, hajnyírás, évi ezerkétszáz, újabb 60 ezer! Számoljon utána, ez már idáig több, mint háromnegyed millió!

— Csakugyan!

— Most jön a java! Társasági élet. Zserbó és virág a háziasszonyoknak és a halálos szerelmeknek, plusz ebéd- vagy vacsorameghívás esetén prémium a háztartási dolgozónak, csak havi kétszázat számítva, 120 ezer. Igen ám, de a meghívást viszonozni is illik, nomeg az agglegényhez hölgyvendégek is járnak, noha ez — fájdalom —, mindinkább csökkenő kiadás, de mégis havi háromszázat alapul véve, 180 ezer! Betegség, műtét, fogászat, lumpolás, nyaralás, kölni és lóverseny évi hatezerrel maga 300 ezer forint. Tudom, lóversenyre nem muszáj járni, de ez már amúgy is a múlté. A fejlődés lehetővé tette, hogy öreg koromra, otthon ülve, kényelmesen áldozhassak olyan demokratikus játékszenvedélynek, mint a totó-lottó. Most vegye a borravalókat. Az agglegénynek mindig, mindenütt és mindenért fizetnie kell, de úgy látszik, megéri neki. A borravaló tehát csak napi 8 forintjával, csekély 150 ezer forint. Hinné az ember?!... Színház, mozi, hangverseny, könyv, újság, sportversenyek, havi ötszáz kultúrára igazán nem sok, mégis fölmegy 300 ezerre. Ez a sok kicsiség félévszázad alatt cirka egy millió nyolcszázezer forint! Engedelmet, de aki ennyit költhet csip-csup kényelmekre, és élvezetekre, az valóságos Krőzus! Ugyanennyibe került a lakás, az étkezés és a ruházkodás, ajándékok, miegyéb, azért nem többe, mert a vérbeli pesti embernek a mellékkiadás a főkiadása, és szívesebben költi a pénzt apró örömökre, mint nélkülözhetetlen életszükségletekre. Mindent egybe vetve, félszázad alatt elköltöttem közel négy milliót! Hát nem vagyok Dáriusz?!

Így Törköly doktor, a viharvert pesti bölcs. Nagyon elégedettnek látszott. Élvezte, hogy sokszoros milliomosnak tarthatja magát. Hogy kissé lehűtsem, így szóltam:

— Kár, hogy nem tett félre valamit abból a töméntelen pénzből. Most jól jönne!

— Ostobaság! Hiszen most már nem szabad dohányoznom, sem innom, se nehezeket ennem, és még sorolhatnám a sok „semet”, ugyan mit kezdenék a pénzzel? Hiszen a pénz csak úgy érték, ha jókedvűen és jóízűen költjük el.

— Rendben van. Hanem mondja csak, doktor! Maga ötven év alatt eltékozolt közel négy milliót! De mennyit keresett?

— Hát úgy körülbelül a felét...

Király Dezső

Találó figyelmeztetés

Szegő Gizi rajza

Egy nem önkiszolgáló áruházban

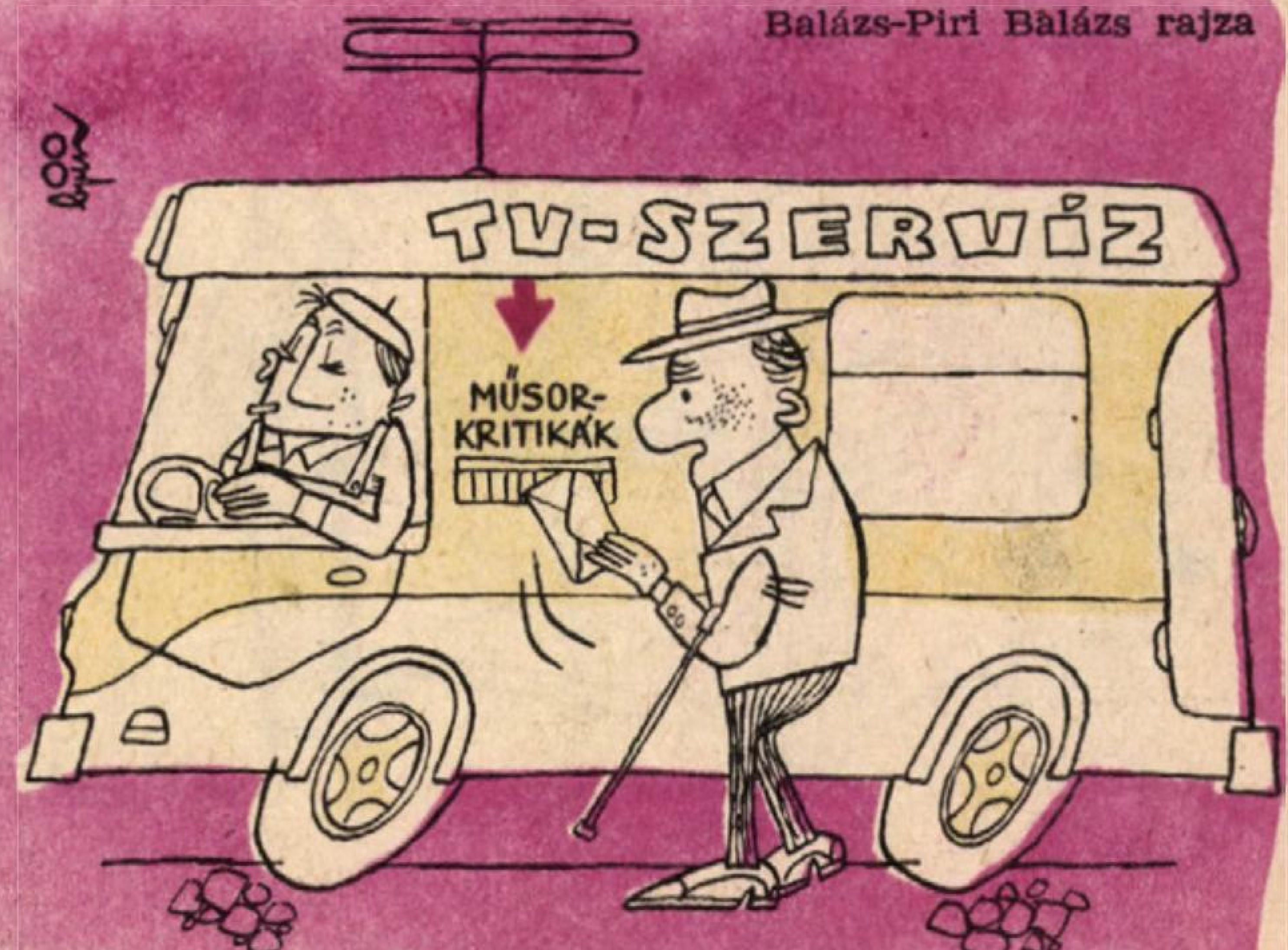
Gerő Sándor rajza

– Lassú a kiszolgálás, mert nagyon sok az eladó.

Tökéletes szervizkocsi

Balázs-Piri Balázs rajza

A TOJÁS REJTÉLYE

A minap, kedvenc vendéglátóipari üzememben ülvést, kedvem támadt arra, hogy három lágytojást uzsonnázzam pohárból, vajjal és zsemlével. A pincér azonban rendelésemre sajnálkozva tárta szét a karját:

— Nem hozhatom — mondá. — Két tojást hozhatok pohárban, vagy hozhatok négy tojást. Hármat nem hozhatok.

Azt hittem, viccel velem, mint humorista vendéggel illik. Ám szeme se rebbent, homlokán felhő futott át.

— Nem hozhatom — mondá ismét. — Rendelet írja elő, hogy három tojást nem hozhatok.

Nem szabad elhamarkodottan ítélkezni, nyugtattam magam. Bizonyosan oka van annak, miért nem rendelhetek három tojást, csupán kettőt, avagy négyet. Talán párosával számolhatják el csak a tojást. Esetleg a vendéglátóipar áttért a tízes számrendszerről a kettes számrendszerre, és nem dolgozik páratlan számokkal. Netalán a páratlan számjegyű tojások visszaélésekre vezettek?

Próbaképpen a következő kérdést intéztem a felszolgálóhoz:

— Egy tojást, pohárban! Egy tojást rendelhetek?

— Rendelhet! — válaszolta lelkesen. — Egy tojást hozhatok, vagy kettőt, vagy négyet.

— Hármat?

— Hármat nem — ismételte meg szomorúan.

Újabb fordulat. Ezek szerint mégsem a páratlan számú tojásrendelésre vonatkozik a tilalom, hiszen egy tojás, az páratlan tojás.

— Egy tojást és két tojást rendelhetek?

— Igen — válaszolta a pincér boldogan. — Egyszer egy tojást és egyszer két tojást.

— És egy tojást és két tojást együtt, mint három tojást?

— Nem hozhatom ki — mondá ő, és ajka megremegett.

— Öt tojást? — kérdeztem, mert most már izgatott a dolog.

— Nem tudom — felelte nyugtalanul —, megérdeklődöm a séfnél.

— A séf sem tudja biztosan — mondta visszatérőben. — Két tojást meg két tojást, meg egy tojást bizonyosan kihozhatok. De ötöt, azt nem tudjuk bizonyosan. Arról nem tesz említést a rendelkezés. Hozhatok két tojást pohárban?

— Nem hozhat! — utasítottam vissza. — Hagyjon magamra. Gondolkodni akarok.

— Kérem — tért kisvártatva vissza asztalomhoz, és könyörgő tekintettel nézett rám —, a rendelkezésnek van értelme! A rendelkezés a tojásszegény hónapokban született, mely így korlátozta, hány tojást fogyasszon a vendég.

— Úgy — vontam fel szemöldömet. — Akkor hát feleljen nekem őszintén, és a tiszta igazat vallva erre: ha én a rendelet-látta tojásszegény hónapban fél hét órakor kértem volna két lágytojást, és háromnegyed hétkor gusztusom szottyant volna újabb két lágytojásra, kihozta volna ön nekem az újabb két lágytojást, vagy meg kellett volna tagadnia tőlem?

— Természetesen felszolgálhattam volna önnek — mondá a pincér. — Ön üzletnyitástól záróráig folytatólagosan fogyaszthatott volna lágytojást, kettesével, pohárból.

— Nincs több kérdésem — bocsátottam el a felszolgálót. — Illetve van. Kérek pontosan három tojást, pohárban. Azt sem bánom, ha rendel egy pohárban egy tojást, egy másik pohárban két tojást, és a konyhát elhagyva, a pohárban az egy tojást hozzátölti a két tojáshoz, mintha ügyetlenségében megbotlott volna a küszöbön, és így ömlött volna egybe az egy tojás meg két tojás. Az a fontos, hogy nekem egy pohárban jöjjön három tojás!

— Öntse össze ön! — suttogta a felszolgáló. — Ne kívánja, hogy büntetést kockáztassak! Elbocsáthatnak az állásomból.

A történethez semmit nem tettem hozzá, sem abból semmit el nem vettem. Ó, irgalom atyja, ne hagyj el!

Somogyi Pál

A vándor

Schwott Lajos rajza

– Maga már huszonkét üzemben dolgozott eddig! Nem volna okosabb, ha munkakönyv helyett bérletet váltana?

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Hová tűntek a kottaállványok?" című bírálatukra örömmel közöljük, hogy az ország különböző részeiről kaptunk „elfekvő kottaállványokról" értesítést. Egy Hajdúszoboszlón nyaraló jóbarátunk szíves közreműködésével az első kottaállvány-szállítmány már meg is érkezett.

Westwinkel Róbert
zeneoktató,
Oroszlány

„Mit csiripel a kék madár?" című bírálatukkal egyetértünk, a kirakat feliratának cseréjére az intézkedést megtettük.

Rövidáru és Lakástextil
Kiskeresk. V.

„Kétértelmű tájékoztató" címen megjelent észrevételüket köszönjük. A felirat valóban kétértelmű. A helytelen szövegű táblát eltávolítottuk.

A Balassa János Kórház
vezetősége

„Az autóbusz száma: 11-37" című cikkükre közöljük, hogy dolgozóinkat helytelen eljárásukért szigorú állomásvezetői figyelmeztetésben részesítettük.

Főv. Autóbuszüzem
Horváth György
főoszt. vez.

SZILÁNKOK

Kukorica

Barátom fontoskodó arccal magyarázta:

— Rájöttem arra, hogy augusztus második felében miért emelkedik a házasságkötések száma. Azért, mert a vendéglőkben nem árusítanak főtt kukoricát, és egy idő óta a remek csemege utcai árusítását is betiltották. Csak otthon lehet kukoricát főzni...

Reklámrajz

Ijesztő újsághirdetés... A vasúti biztosítást népszerűsítő rajzon a koffer a csomagtartóból éppen az utas fejére esik. Milyen boldog ember — gondoljuk —, hiszen ha egy kis szerencséje van, akkor jól betörik a feje, és jelentékeny összeget kap a biztosítótól. Hát még, ha hajókoffer esne a fejére!

Mérleg

Az egyik utcai mérleges cédulára írja üzletfelei testsúlyát. A bácsi régebben, mielőtt a mérleg mögé állt, könyvelő lehetett. Mérlegképes.

Tandíj

Nyelvoktatást hirdetnek. Tandíj nincs, beíratási díj 100 forint. Nem vitás, hogy középkori barátok díszes betűkkel rajzolják, festik a beíratási nyugtákat, azért kerülnek száz forintba.

Tatarozás

Elkészült egy szép bérház. Hét hónap alatt építették. A mellette levő házban egy üzletet tataroznak, immár nyolcadik hónapja.

Fagylalt

Külföldi ismerősöm elismerőn mondja:

— Gratulálok! Úgy látom, hogy Magyarország a legnagyobb kakaóbabot és vaníliát termelő ország az egész világon.

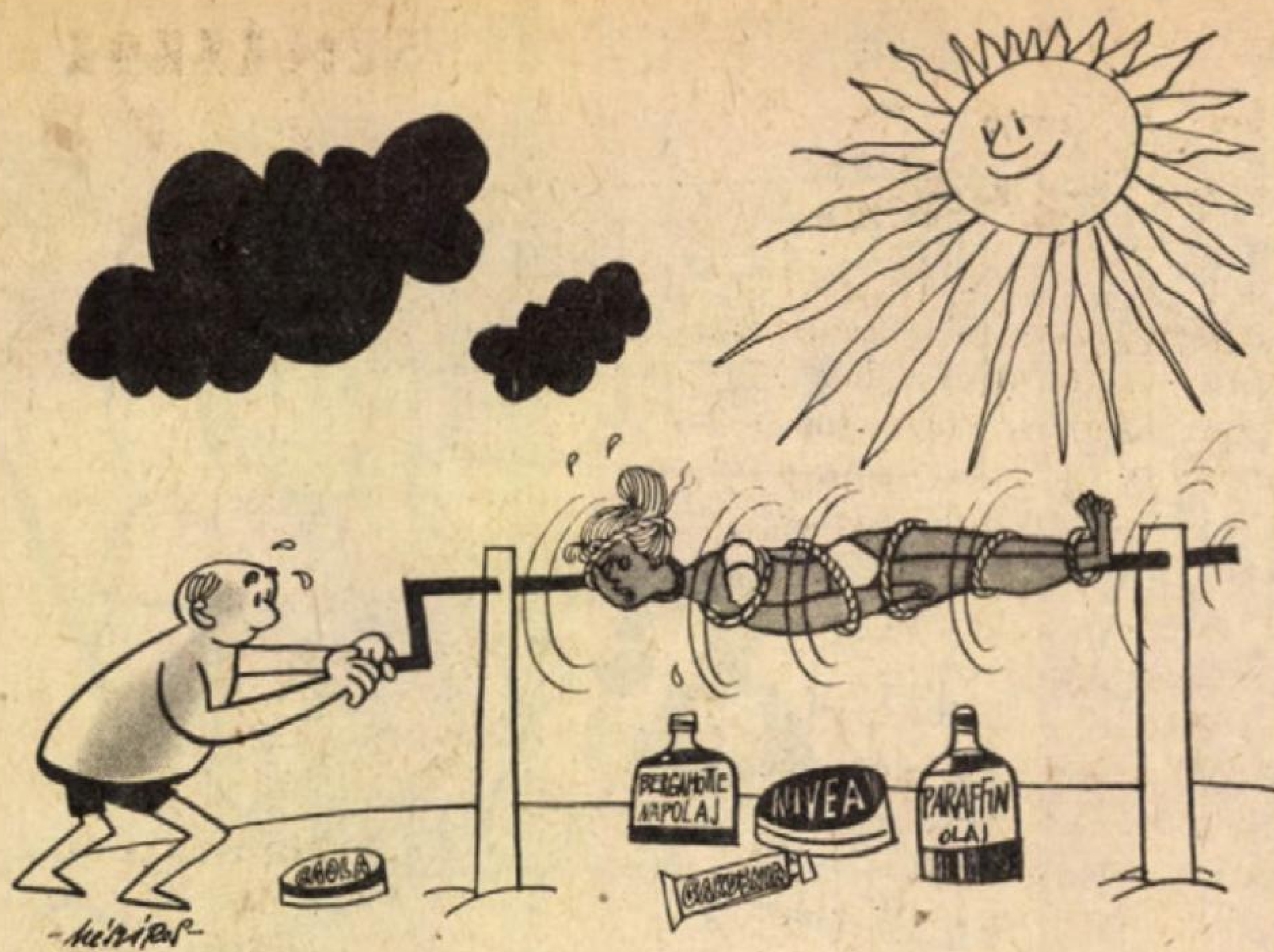
— Miért? — csodálkoztam.

— Mert Budapesten és vidéken a cukrászdákban, eszpresszókban mindenütt csak csokoládé vagy vaníliafagylaltot kaptam.

(palásti)

Idényvégi hajrá

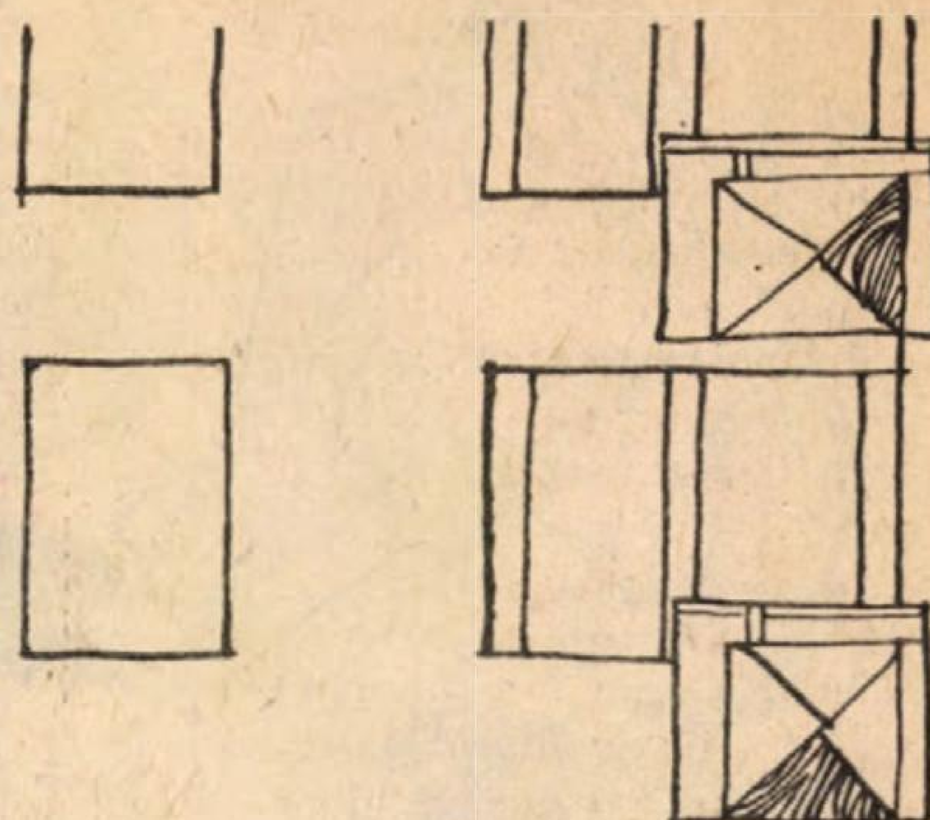
Mészáros András rajza

– Gyorsabban, fiacskám, mert így nem leszek barnább, mint a Ráczné a bérelszámolóból.

Piackutatás

Hegedűs István rajza

egy új lakótelepen

MŰSORKONFERENCIA

— Hát lássuk csak — kezdte a rádió műsorszerkesztője —, itt van ez a szám: „A századforduló operettjeiből." Legjobb lenne, ha Szépcsermelyi Szilárd énekelné. Ő most példátlanul népszerű.

— Helyes — mondta a helyettes műsorszerkesztő. — Utána a „Pesti utca dalaiból" című műsorszámokat hozhatnánk. Ezt is a Szilárd tudná legjobban megcsinálni. Írd be. Mi is jön? 11,40-kor: „Tudományos előadás az egyiptomi hieroglifákról."

— Remélem, nem akarod ezt is Szépcsermelyivel?

— Mondasz valamit! Ez egészen új lehetne. Mindenki röhögne a hieroglifákon. Nagyon jó! Azután: Áriák operákból.

— Kérlek, ha Szilárdunk tudományos előadást tart, akkor miért ne énekelhetné Alfrédot a Traviatából? Ha egy baritonista népdalokat énekel, akkor egyszer ezt is megpróbálhatnánk.

— És ki énekelje a Lakmé csengettyűáriáját? Oda kitűnő szoprán kell.

— Azt is a Szilárd! Majd paródiának hiszik és nagy sikere lesz.

— Na jó. Gyerünk tovább. Külpolitikai előadás.

— Nevetni fogsz. Képzeld el Szilárdot, amint Dominikáról beszél.

— Elképzeltem! Mehet! Na, itt van egy szám, amin nem kell gondolkodnunk: Szépcsermelyi Szilárd félórája. Utána népi zenekar játszik. Te, nem tud a Szilárd hegedülni?

— Remekül hegedül.

— Na jó, akkor írd fel, hogy Szépcsermelyi Szilárd és népi zenekara.

— Este a szokásos kabaré. Majd ő konferál. Utána hárfaszóló. Milyen jó lenne, ha Szilárd vállalná.

— De hiszen nem tud hárfázni!

— Hívd csak fel. Vállalni fogja! Az adásig remekül megtanul. Tudod, ő olyan népszerű, hogy ezt ki kell használni. Foglalkoztassuk őt minél gyakrabban.

(p. l.)

A plasztikbomba panaszdala

Így szólt egy árva plasztik-bomba,
gyújtózsinórját széjjelbontva:

Algírban sajnos, nagyon ronda
a helyzet már, – mert nyugalomba
üldöztek engem . . . Néma s tompa
csend üldögél ott, ahol romba
döntöttem pár házat naponta.

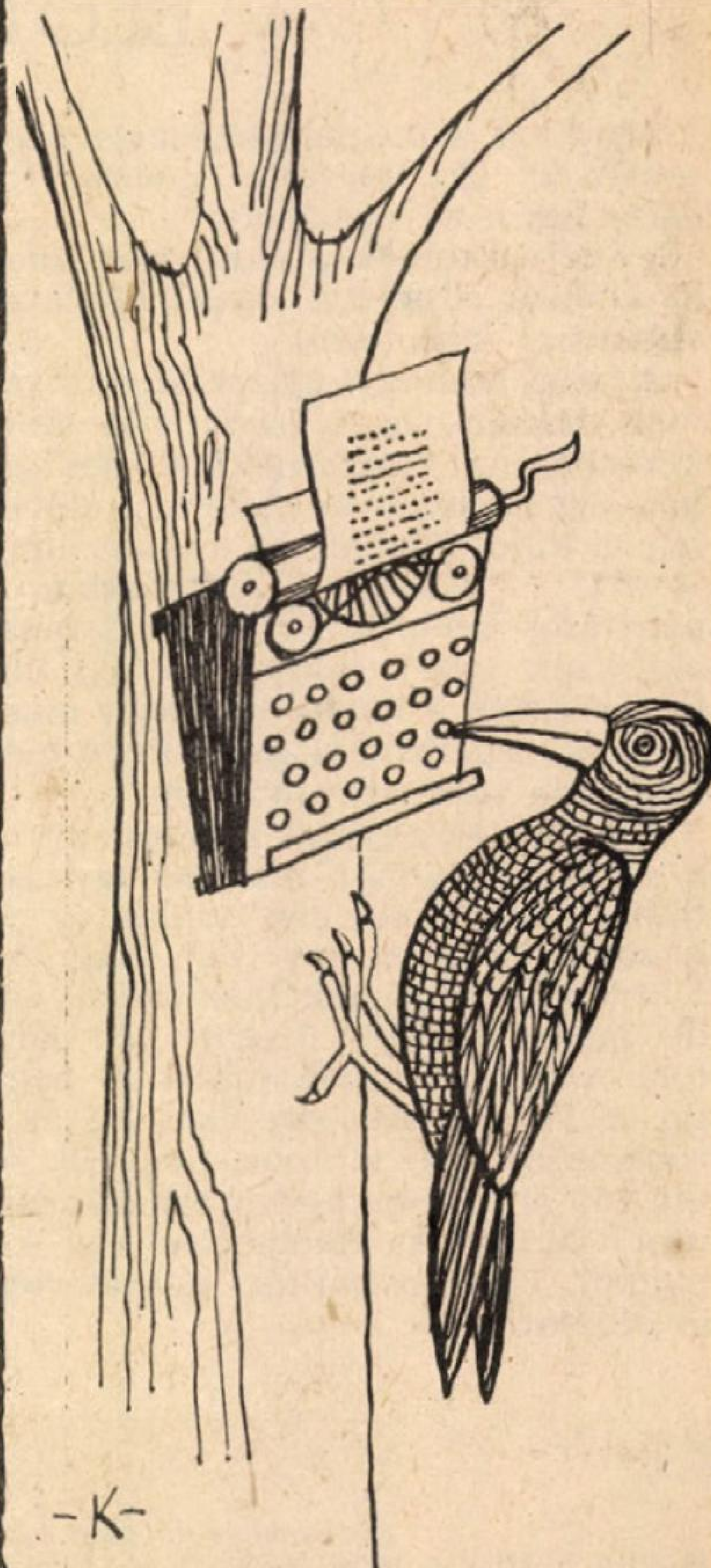
Hej, szép idők! . . . Míg alattomba
szaporodhattam mint a gomba, –
de most? . . . A sorsom oly otromba,
jövőmet kétely gondja nyomja,
hisz hírem már fakuló monda
és propagandám sajnos, lomha . . .

Vagy van, aki megtart talonba?
Miben bízhat egy facér bomba?
Frankhonba? . . . Franco-ba? . . .
Vagy Bonn-ba?

Bedő István

Hasznos harkály

Kaján Tibor rajza

Fontosabb házi telefonszámok

Balázs-Piri Balázs rajza

Vasvári Anna rajza

– Kit lehetne felhívni?

HALLÓ, VILÁGŰR!

A parancsnoki fülkében – Jelentem, hogy nem tudjuk felhívni, folyton mással beszél.

ELŐTTÜNK, MINT TANÚK ELŐTT

Átadtam a meghatalmazást a pénztárosnak, aki forgatta jobbra, forgatta balra és visszaadta.

— Szíveskedjék a saját és a meghatalmazó személyi igazolványának számát is feltüntetni!

A saját személyi igazolványom számát tudtam, de a barátomét annál kevésbé. Az előcsarnokban beültem hát egy kényelmes fotelba, elővettem a töltőtollamat, és írni kezdtem: — AU... Ebben a pillanatban a pénztáros belépett az ajtón. Gyorsan eldugtam tollat, papírt, és úgy tettem, mintha a tapéta mintáját mustrálnám. A pénztáros gyanakvón mért végig, de aztán továbbment.

Azonnal elhagytam az épületet, és a sarki presszóban leültem egy asztalhoz. Rendeltem egy duplát, és beírtam a barátom neve alá, hogy AU I 51 812. Indulni akartam vissza, ámde meggondoltam magam. A barátom a Rózsadombon lakik. A pénztár a Ferencvárosban van. Ki az a tökkelütött, aki elhinné, hogy ily rövid idő alatt megjártam ezt a hosszú utat? Maradok. Rendeltem egy konyakot. Fél óra múltán visszatértem a pénztárba.

— Mi az, hogy 51 812? — szólt a pénztáros, és a szeme sarkából úgy nézett rám, hogy a hideg szaladgált a hátgerincemen. — Öt szám nincs, csak hat szám van... Tessék rendesen kitölteni a meghatalmazóval...

Nem volt kedvem visszamenni a presszóba. Szerencsére a pénztár tőszomszédságában volt egy diszkrét helyiség, amelyet az ügyfelek is használhattak szorult helyzetükben. Ez most éppen kapóra jött. Beültem, és a meghatalmazást kiegészítettem a hiányzó számmal. Azután ültem, ültem összefont karokkal, gondolatban felmentem a Rózsadombra, majd onnan vissza a Ferencvárosba, hogy teljen az idő, amikor a gyanú árnyéka nélkül ismét megjelenhetek a pénztárban.

Ez az idő is eljött. A pénztáros sajnálattal közölte, hogy tanúk aláírása nélkül nem fogadhatja el a meghatalmazást. Szemében kaján mosoly bujkált.

A közeli italboltban kevertet rendeltem, és a pultnál megszültem a két tanút. Sikerült szellemes megoldást találnom. Tanúim lettek: Kevert Károly, Ital utca 2/b. és Pálinkás Pál, Söntés utca 1. Vidáman tértem vissza a pénztárba, hangulatom határozottan emelkedett.

A pénztáros visszalökte a meghatalmazást: A tanúk személyi igazolványának számát is kérem...

Már megfordultam, hogy megint elvonulok valahová, de valami zord dac kerekedett úrrá rajtam. Vállalok mindent, vállalom — ha kell — az okirathamisítás vádját, a börtönt, a gályát, a kötelet, de egy lépést sem tovább!

Tántorgó léptekkel visszamentem az ablakhoz, kértem egy tollat a pénztárostól, és pimaszul az orra előtt odaírtam, hogy AU I 212513 és AU II 843265, azután két kezemet dölyfösen nyújtottam feléje, hogy a bilincset könnyedén rákattinthassa.

A pénztáros nyájasan csak annyit mondott:

— Nagyon szépen köszönöm... — És szó nélkül kifizetett 39 forint és 10 fillért.

Novobáczky Sándor

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—713. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.4512 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 130—850.